XV. évfolyam 52. szám. **Ára: 1 forint** 1959. December 24.

Várnai György rajza

— Az semmi, nálunk csillagszóró is volt!...

Úgy kezdődött,

hogy a feleségem megsúgta novemberben, hogy karácsonyra egy bundacipőt kér az angyalkától. Mennyei jóság ömlött el bennem és megvettem neki a bundacipőt, novemberben, hogy ne a vásárlási láz csúcsán tolongjak majd a cipőboltban, és mindjárt vettem a gyereknek is egy papucsot és egy kis varrókészletet. A holmikat jól eldugtam, de később szöget ütött a fejembe, hogy nem lesz-e a cipő nagyságával baj és ezért mégis megmutattam a cipőt a feleségemnek, ki felpróbálta és hálából megmutatta, hogy ő is eldugta már a számomra vásárolt mellényt a szekrénybe, és én is felpróbáltam a mellényt.

Nemsokára azután egy hideg nap köszöntött be és a feleségem egész délután sápadtan járt-kelt a lakásban és a szemében különös fény lobogott. Este azután, hogy elindultunk volna hazulról, bejelentette, hogy felveszi a bundacipőt, de biztosított, hogy ettől eltekintve, nem fogja elővenni a cipőt karácsonyig.

Nem szóltam egy zokszót sem, hadd legyen kétszeres az öröme, ám egy-két nap múlva az utcán összetalálkoztam véletlenül a feleségemmel, aki először észre sem akart venni, majd szégyenkezve kerülte a tekintetemet. Lábán ott volt a bundacipő.

Estére a gyerek hirtelen belázasodott és ijedtemben elővettem neki a szekrényből az eldugott varró-készletet, hogy az ágyban tartsam vele. Másnap, midőn hazaérkeztem, a kis papucsa is ott volt az ágy előtt, de magam sem tettem volna másként, hiszen most volt csak jó dolog, hogy a meghűlt kisgyerek, ha lelépett az ágyról, papucsba tudott bújni. Feleségemet is a bundacipőjében találtam, de ez ellen sem emeltem szót, mert éppen reggel vettem fel az eldugott mellényemet, hogy abban menjek el egy fogadásra. Feleségem sem tett megjegyzést a mellényről, úgy üldögéltünk a szobában, szeretetben és mellényben, mintha máris karácsony este lett volna. Pedig még csak november utolsó napjait írták ekkor.

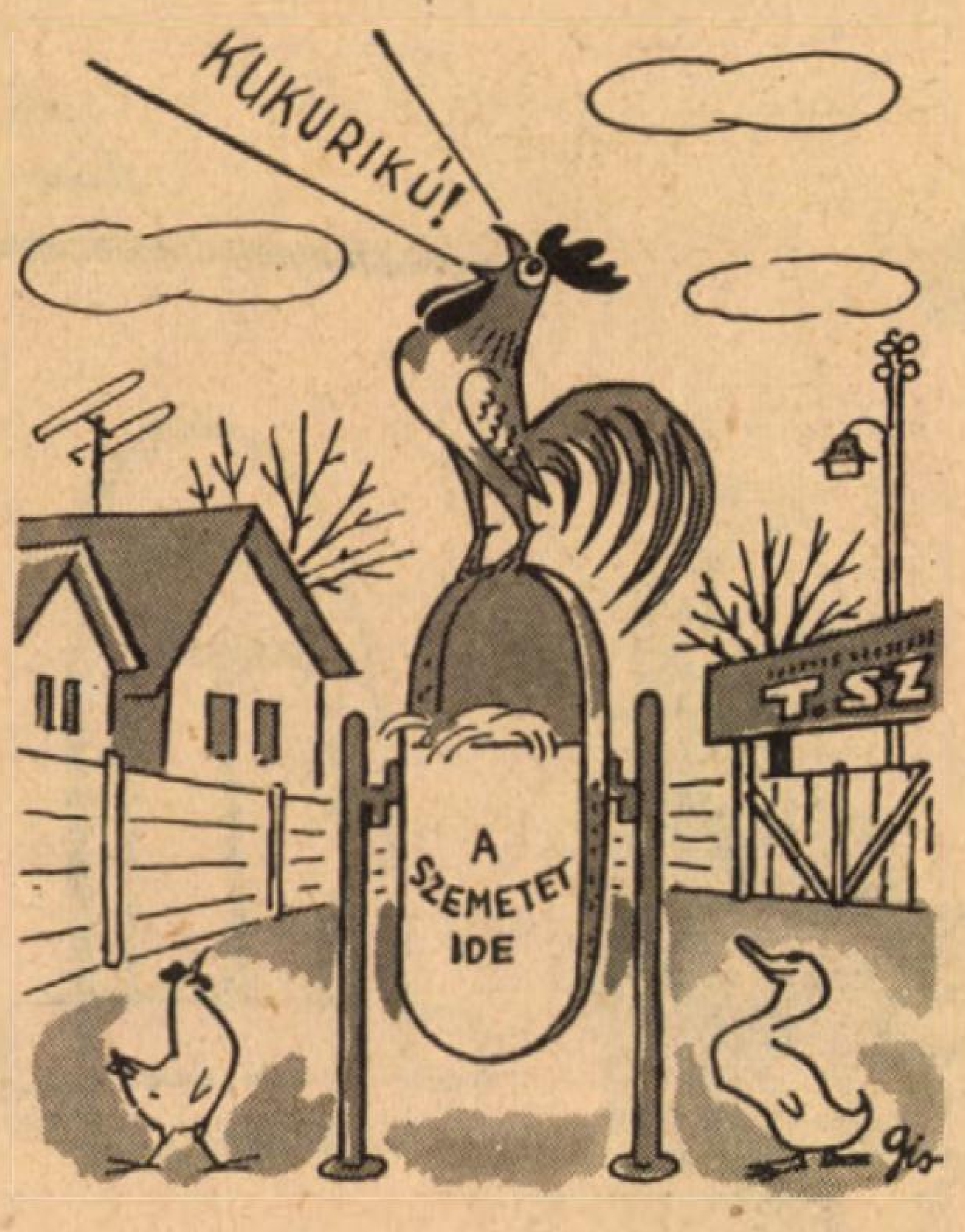
Két héttel ezután, december közepén, az üzletek kivilágított kirakatai előtt sétálgattunk feleségemmel. Bundacipő volt rajta, én a szép, új mellényt viseltem, melyen azonban a figyelmes szemlélő már egy apró cigaretta-parázsnyi kis lyukat fedezhetett volna fel. Feleségem arca – ahogyan a kirakatok fényében megfigyelhettem – határozottan szomorú volt. Sejtettem, miért szomorú, s ezért mutogatni kezdtem neki, milyen nevetségesek is az emberek ezzel a karácsonyi vásárlási hóborttal, ezzel a formális micsodával, de láttam, szomorú maradt. Annyit mondott csak, hogy legalább a gyereknek mégis kellene valami örömet szerezni.

Egy kicsit gondolkodtam, mit csináljak, majd így szóltam hozzá:

– És te mit szeretnél jövő karácsonyra? Arra gondoltam ugyanis, hogy esetleg most megvehetnénk a jövő évi karácsonyi ajándékainkat és odatehetnénk csütörtökön a karácsonyfa alá, ha megígéred, hogy aztán igazán szigorúan eldugjuk azokat jövő karácsonyig!

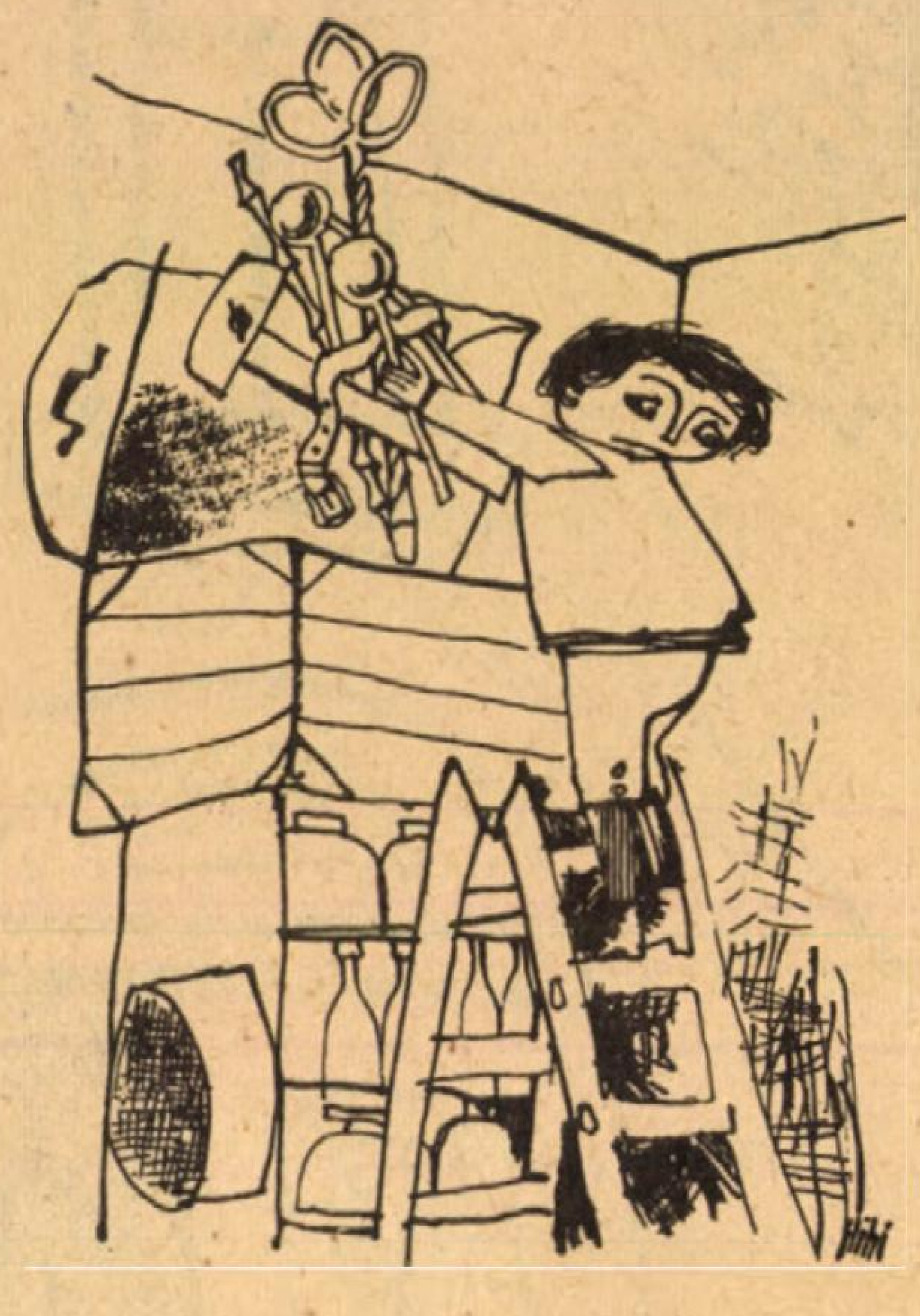
S. P.

Modern falu

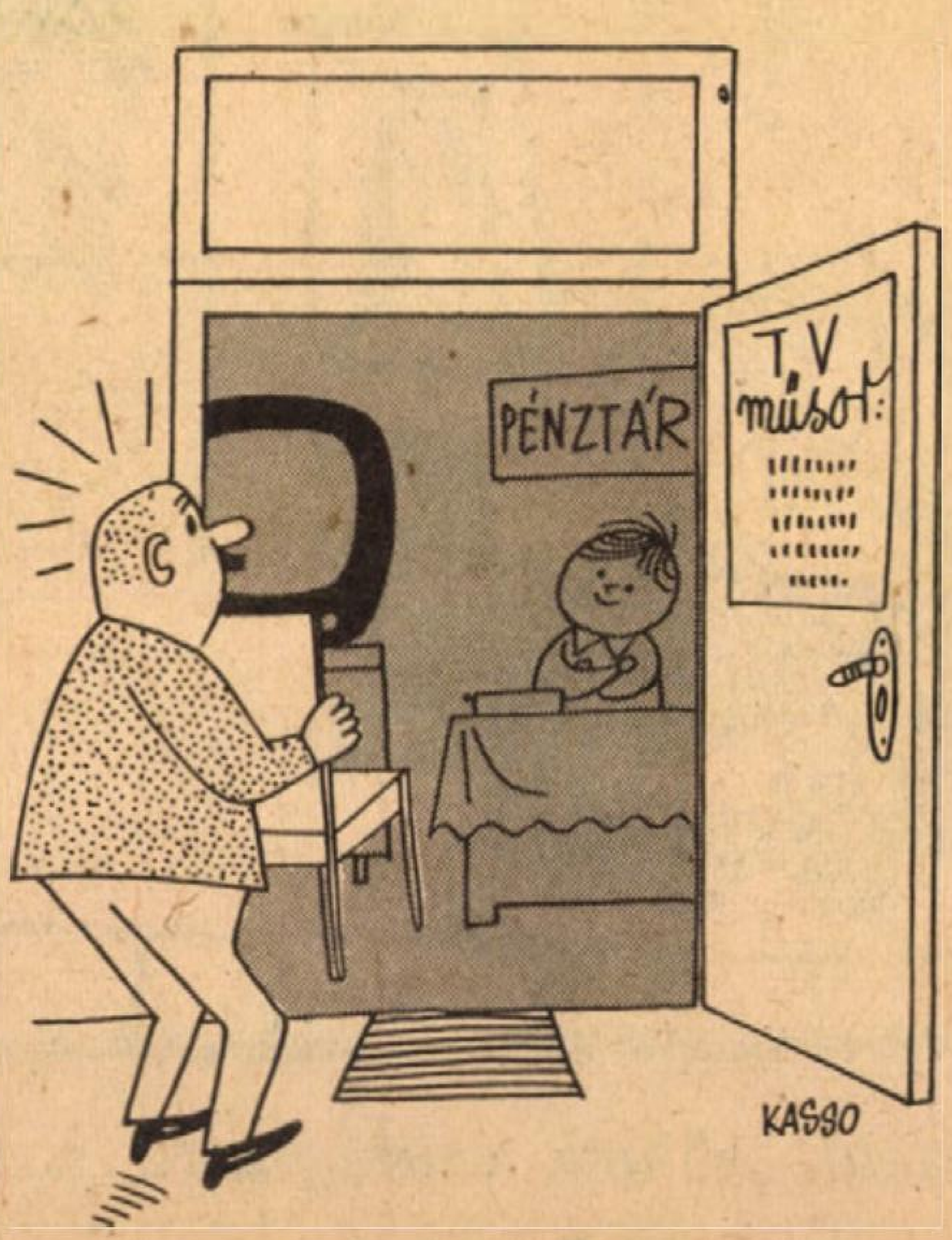
Kakas a szemétdombon.

Megkezdődött a téli szünet

Lomtárba a felesleges holmikkal!

A szomszéd meglepetése

megvettem a karácsonyfát

És ez így megy minden évben. Feleségem november végén kijelenti, hogy a fát meg kell venni, mert elkapkodják és mindenkinek lesz fája, csak nekünk nem. Én megesküszöm rá, hogy az országban még egyetlen karácsonyfát sem árusítanak, feleségem megesküszik, hogy én csak azért esküszöm, mert lusta fráter vagyok. Ezek a kölcsönös esküvések addig tartanak, amíg az első fenyőfa tényleg meg nem jelenik a piacon.

Ettől kezdve az életem pokollá válik. Este, ha hazajövök hitvesi csók helyett gúnyos mosoly fogad.

– Fát persze nem vettél.

S én, aki az életben csak három dologtól félek: a sziszegő és bokám felé kapkodó gúnártól, az utcán mögöttem csörömpölő vaskerekű rollertől és a családi veszekedéstől – én hazudok, mintha könyvből olvasnám.

– Persze hogy nem vettem fiacskám, mert ahol csak néztem, csupa csökbök fenyőt látni. A szépeket csak a jövő héten hozzák.

Mire feleségem szeme bepárásodik és a felejthetetlen nagy magyar tragika hangján suttogja:

– Mindenkinek lesz fája, csak az én szegény gyerekeimnek nem...

Hát ez már sok volt. Legszívesebben hangosan felzokogtam volna, de idejében eszembe jutott, hogy férfi vagyok. No de holnap vagy megveszem a fenyőt, vagy főbelövöm magam a vásárcsarnok közepén.

Ma aztán nekiláttam. Minden ismerősömet megkérdeztem, hol lehet fát kapni. Végre is jósorsom összehozott újpesti fogász barátommal.

– Sose izgasd magad, gyere ki Újpestre, ott olyan fát vehetsz, amilyet akarsz, sorbaállás nélkül. Én húztam ki a főárus fogát.

Kimentem Újpestre és 3 óra 20 perces sorbaállás után vettem egy olyan fát... de egy olyan fát, hogy aki csak látta (pedig sokan látták Újpesttől Budáig a villamoson) – megdöbbent. Pedig szép magas darab, csak az ágai nőttek olyan csodálatos módon neki. Az alján szép sűrű – az egyik fele. Másik fele nincs. Aztán ahogy az ember szeme mászik fel a törzsén, akkor látja, hogy kb. egy méteres szakaszon nincs semmi. Se gally, se tűlevél. Nem tört le. Nem is nőtt. A tetején viszont megint van lombja, de ennek az a baja, hogy szélesebb, mint az alján. Mikor otthon a liftbe beszálltam vele, a házmester megnézte és azt mondta, hogy ilyen fenyő nincs. Mondtam, Újpestről hoztam, mire megnyugtatott, hogy a házbeli közértben szebbnél szebb fákat árusítottak ma sorbaállás nélkül. Mindegy! A fő az, hogy nem állítok be üres kézzel a házba, és a feleségem nem szólhat egy szót sem.

Nem is szólt. Hosszú percekig nézte a szerencsétlen kopasz nyomorékot a kezemben, míg megjött a hangja.

– Még jó, hogy Etel néni hozott egy gyönyörű fát a Kálvin térről.

És most itt állok kezemben a növénnyel és újra nyomás van mellemben. Csak már túl volnánk az ünnepen...

Vidrányi István

Amerika fokozottabb hozzájárulást kér a NATO-államoktól

Szegő Gizi rajza

– Dohognak, hogy többet kell fizetni? Mit képzelnek, majd mi egyedül vállaljuk a béke kockázatát?

Shakespeare és turmix

I.

Őszinte örömmel nyugtáztam, mikor hírül adták a lapok, hogy a Múzeum körúton megnyílt az ország első férfiöltöny-szaküzlete, a „Romeó" férfiöltöny szaküzlet.

A tudósítás még azt is elárulta, hogy a ruhákat önki-

választó rendszerrel árusítják, ami – azt hiszem –, a darwini természetes kiválasztás konfekciós változata.

De nem ez késztetett töprengésre, hanem a vállalkozás neve. A jobb sorsra érdemes Montague sarjat én mostanáig csupán az igaz szerelem és nem pedig a korszerű férfidivat terén tekintettem példaképemnek.

Kissé szokatlan lesz ezután úgy gondolnom Romeóra; – „a fiatalember, akit még a koporsóban is, mintha skatulyából húztak volna ki".

Persze az ilyesmi végeredményben csak szemlélet kérdése. Ma reggel a fürdőszobában már azon morfondíroztam, hogy nem kéne-e Hamletről szappant elkeresztelni?

Az is mennyit habozott szegény . . .

II.

Elvből kipróbálok minden új turmix készítményt.

Imponál ugyanis, hogy a részegség ördögével, plakátok és szellemes megállapítások helyett, végre a tények mezején vettük fel a harcot, hogy a szeszes italok rút hordáival, – belátván a jámbor ráolvasás céltalanságát –, az üdítő szörpök rendezett sorai mérik össze erejüket.

Súlyos összegek vándoroltak már át zsebemből a Vendéglátóipari Vállalat kasszájába „Bohémélet", „Mambó-fröccs", vagy „Pillangókisasszony" megváltás címén. De nem sajnálom, mert tettleges tanúja akarok lenni egy szebb kor hajnalának!

Nos tegnap, gasztronómiai ellenőrző körútam során, új turmix különlegességre lettem

figyelmes, – a „Bormix"-re (bor, tojás, nemtudommicsoda: – 3,90 frt.).

Íme, az alkoholtartalmú alkoholmentes ital! Gondolom, ha a készítmény beválik, soronkövetheti majd a „Sörmix" s kisvártatva a „Pálinkamix" is. És akkor kezdhetjük elölről . . .

Európa vigyázz!

Dalmáth Ferenc

Ünnep előtt

Toncz Tibor rajza

Disznótoros gondok

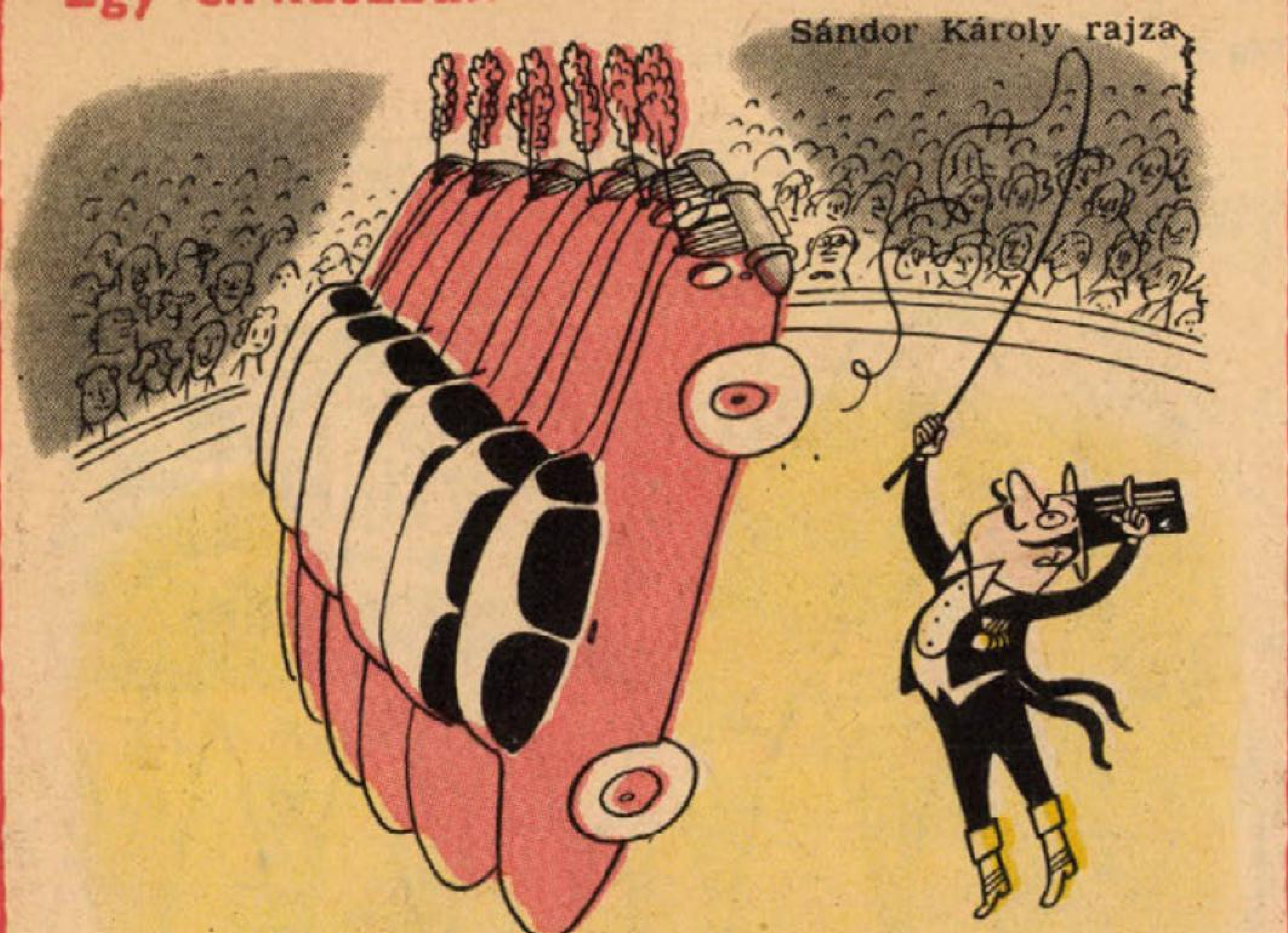
Varnai György rajza

– Ki volt az a hülye, aki preludint adott a hízónak?

Egy cirkuszban

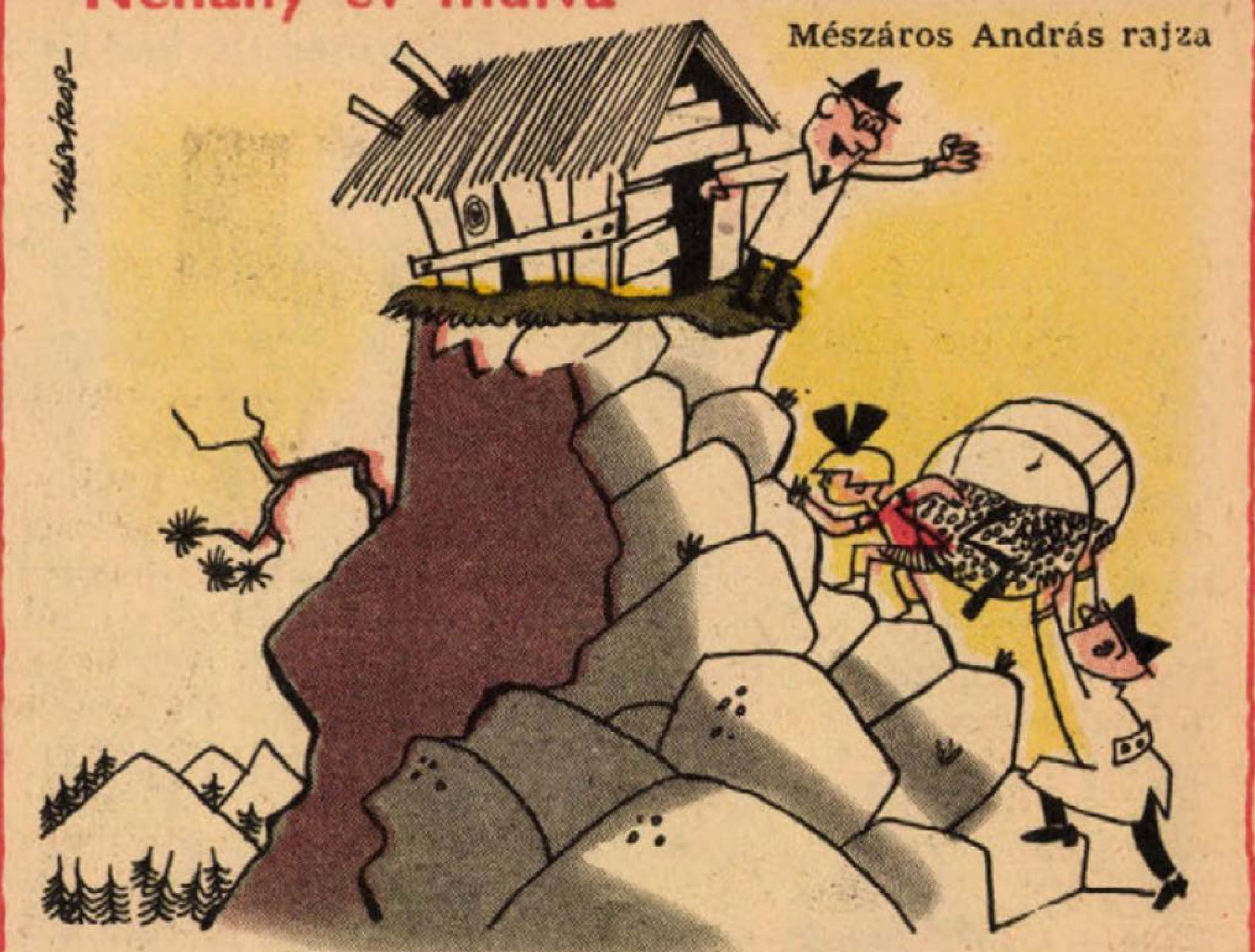
Sándor Károly rajza

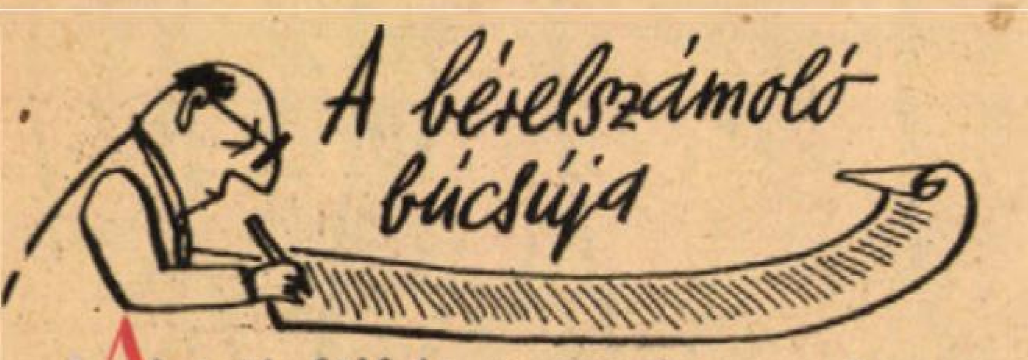
. . ahol a gépesítés kiszorította a lovakat.

Néhány év múlva

Mészáros András rajza

– Na, már csak itt nem sorsoltunk lottót!

A bérelszámoló búcsúja

Alulról fölfelé összeadta a számoszlopot, azután ellenőrzésül felülről lefelé is elvégezte a műveletet.

– Még egy hétig csinálom – gondolta és valami fájdalmas nyomást érzett a szívében. Letette a tollat és merően nézte a vele szemben ülő Marosit.

Ettől a Marositól mindenesetre megszabadulok – gondolta önvigasztalásul. – Nem fog már fúrni, és nem fogok bosszankodni azon, ha megint ő kap prémiumot és én nem. Azután a sarokban levő kopott mosdóra nézett. Most is csöpögött.

Ez a mosdó se fog többé idegesíteni, – villant át agyán a jóleső gondolat.

Tovább kúszott tekintete a szobában és megállt azon a vízfolton, amely évek óta csúfította a falat.

Hányszor tettem szóvá a szakszervezeti taggyűlésen ezt a vízfoltot – sóhajtott, azután szeme megállapodott Ilonkán, aki kiflit rágva gépelt az ablaknál.

Most már akár literszámra is leöntheti magát azzal a rémes pacsuli illattal, nem fogja csavarni az orromat – könyvelte el nyugdíjazásának ezt a jó oldalát is.

Csengett a telefon.

– Gyere be, Gyula! – hallatszott a helyettes főkönyvelő hangja.

Biztosan megint valami semmiség miatt hív be ez a Dömölki – gondolta bosszúsan. – Mindig feleslegesen ráncigál be a szobájába, pedig tudhatná, hogy a rossz lábaimmal nem olyan könnyű a hosszú folyosó másik végébe menni.

Átment . . . Klári, a gépírónő sajnálkozva fogadta:

– Jaj, most telefonáltam át magának, Telegdi kartárs, mert Dömölkihez közben bement a Forinyák. Majd később!

Visszafelé menet jólesően állapította meg, hogy a jövő héttől kezdve ilyesmi már nem fordulhat elő vele. Amikor visszaért a szobájába, ott Marosi küszködött a fogassal. A ruhákkal együtt a földről igyekezett felemelni.

– Megint a te kabátod – dörmögte Marosi. – Annyiszor megkértelek Telegdikém, hogy ne tedd arra az oldalra, ahol az enyém és Ilonkáé van. Tudod jól, hogy ez a vacak fogas nem stabil és ezért arányosan kell elosztani a kabátokat.

Nem válaszolt. Forgácsra gondolt, akit vele együtt fognak nyugdíjazni és aki örült, hogy végre pestvidéki kis kertjében dolgozhat. Neki nincs kis kertje, de viszont megszabadul Marositól, a kopott, csepegő mosdótól, a rossz fogastól, Ilonka pacsulijától, Dömölki basáskodásától. Nem is lesz olyan rossz az a nyugdíjas élet, hiszen elég rendes összeget kap majd havonta.

Somogyi jött be, a hivatalsegéd.

– Az igazgató elvtárs kéreti – mondta szokott unott, monoton hangján.

Mit akarhat az igazgató – töprengett. – Talán valami búcsúünnepség lesz a nyugdíjba távozók részére?

– Nézze, Telegdi, ha kedve van, egy évig még maradhat – mondta pár perccel később az igazgató. – Nem kaptuk meg az utánpótlást és engedélyezték a halasztást. Na, akar maradni?

– Szívesen – válaszolta a bérelszámoló és boldog mosollyal tért vissza a szobájába.

– Még egy évig itt dolgozom. – mondta Marosinak, aki őszinte hangon adott kifejezést örömének. Meg is ölelte őt. Nem is olyan rossz kartárs ez a Marosi, – gondolta Telegdi.

Ilonka jobbról, balról megcsókolta az arcát és Telegdi ezúttal örömmel szívta be a lány kölnijének illatát.

A vízfoltra nézett.

Olyan alakja van, mint egy muris elefántnak, még az ormánya is látszik – állapította meg kedvtelve.

– A fene egye meg ezt a vízcsapot! – dühöngött Marosi és megpróbált csavarni egyet a csapon.

– Hagyd csak, Marosi – mondta Telegdi, – direkt hiányérzetem lenne, ha egy nap megcsinálnák és nem csöpögne.

Megszólalt a telefon.

– Dömölki most szabad – mondta Klári és Telegdi vidáman indult kifelé.

Még egy teljes évig fogok végigjárni ezen a hosszú folyosón, – gondolta felszabadultan, boldogan.

Palásti László

Julcika ajándékot kap

Pusztai Pál rajza

LEVÉL a jutalmazásról

Kedves Igazgató Úr!

Igaz lelkemre mondom, sem Önt, sem mást, egyetlen igazgatót sincs szándékomban megbántani. Mód felett serkent azonban, hogy népszerűsítsem az Ön bizonyára egyedülálló új jutalmazási módszerét, melynek szélesebbkörű bevezetése elősegítené népgazdaságunk fejlődését.

A tapasztalat vezette Önt az általam említett új jutalmazási módszer meghonosítására. Nem vált be ugyanis a múltban, hogy Ön számba vette az elégedetlenkedőket, a hangoskodókat, azokat, akik mindig reklamáltak, ha véletlenül kimaradtak a jutalmazásra kerülők névsorából. Ki, minél jobban ágált, Ön annál magasabb jutalomban részesítette. A nagyhangú Kovács, az erőszakos Barainé, az izgága Pentelei sohasem maradt ki a jutalmazásból. Egy idő múltán azonban Önt ugyancsak zavarba hozta, hogy a halkszavú Kerekes már éppen úgy hangoskodik, mint Kovács, a szelíd Angyal Manci éppen úgy rikácsol, mint Barainé, és a mindig csendes Kardos éppen olyan nyugtalan és veszekedős lett, mint az izgága Pentelei. A jutalmazásnak tehát ez a módszere nyilvánvalóan megbukott, hiszen most már mindenkinek jutalmat kellett volna adnia, ami persze a dolog természete miatt lehetetlen.

Akkor támadt Önnek az a kitűnő gondolata, hogy majd a különböző ünnepélyek alkalmával osztja ki a jutalmakat. Igazán jó gondolat, eredeti ötlet! A diszkréció pedig, amellyel Ön a jutalmazást lebonyolítja, egyenesen bámulatra méltó. Erre vonatkozóan az Ön egyik beosztottja tisztelt meg engem levelével. „Az ünnepélyek lezajlása után" — hangzik a levél — „egyes kollégák, akik bizonyára »előrejelzést« kaptak, alkalmas időpontban nagy óvatosan besurrannak az igazgató szobájába, ahol négyszemközt veszik át a néhányszáz forintot, s aztán mindent elborít a titokzatosság leple."

Amint hallom, ez a módszer nagyszerűen bevált: nincs jutalom, nincs panasz! Most már nem morog sem Kovács, sem Barainé, sem Pentelei, sem Szabó, sem Angyal Manci, sem Kardos. S nem zúgolódnak azok sem, akiket Ön diszkréten beinvitál az igazgatói szobába s átnyújtja nekik a borítékot. Most már nyugalom honol Önöknél. De biztosan nem adná egy vak lóért, ha tudná, hogy ki írta nekem a fentebb idézett levelet...

Földes György

Ki miben vétkezett...

— *Ami Dante Poklából kimaradt* —

Sötét sikátor alján vitt az út
s itt láttam egy bolyongó, furcsa, dőre
és félőrült, jajongó férfiút.

— Nos, ezt figyeld! — így szólt a Pokol őre.
Megnéztem. Nagy ég! Egy rettentő kagyló
volt erősen a bal füléhez nőve.

— Ó jaj, hát mit tett ez árva halandó —
kérdém — mit vétett ez a bamba lélek
hogy így fejéhez volt ez ragasztandó?

A Szellem bólintott és felelt: — Tényleg,
emlék csupán, mit sorsa rája mért,
mert ikertelefonja volt e lénynek,

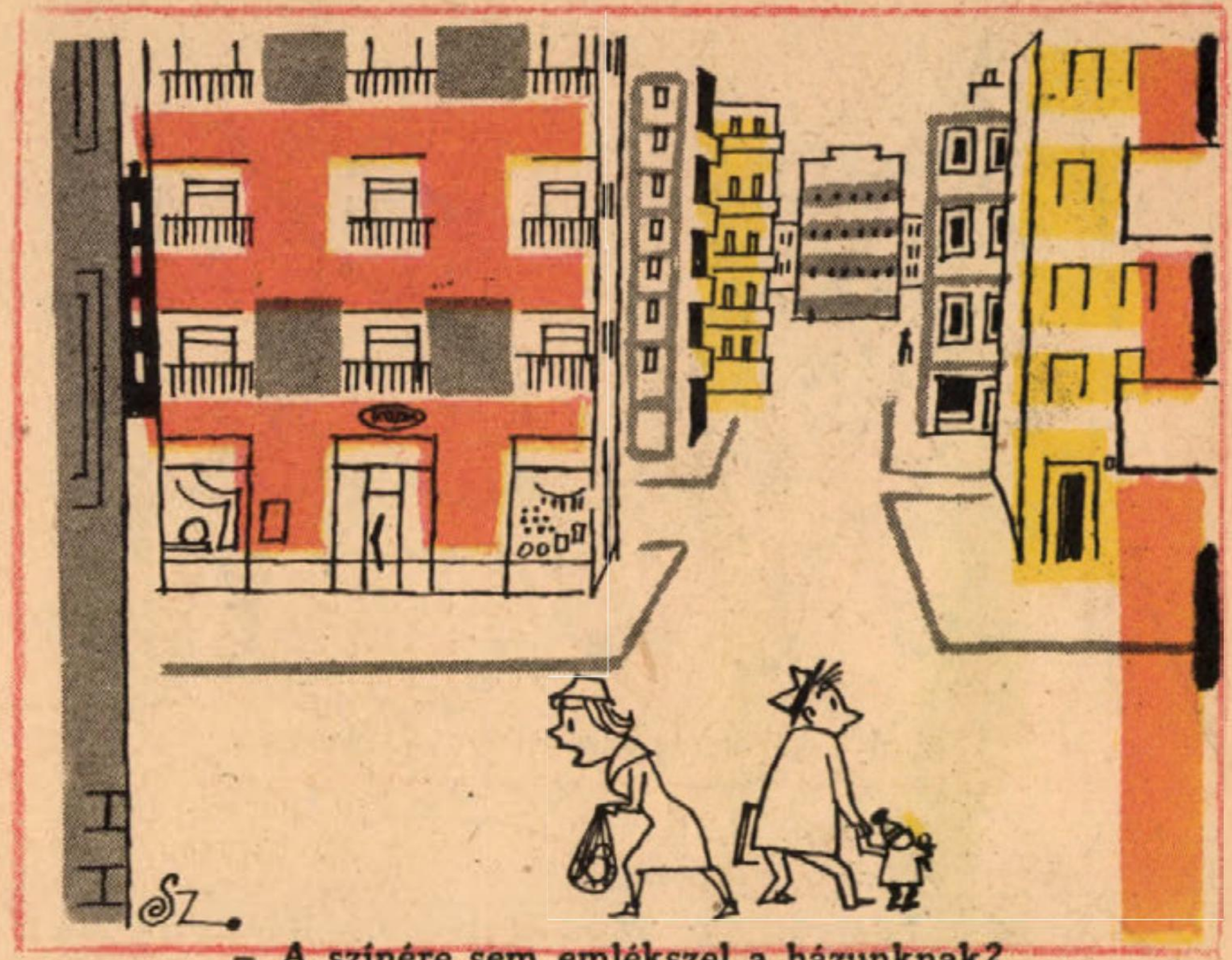
melyen egész nap ő, csak ő beszélt
és reggel, este meg nem szűnt szava —
most hozzáragadt, mivelhogy ezért

a másik iker megnémult vala!

Lovászy Márton

Egy új lakótömbben

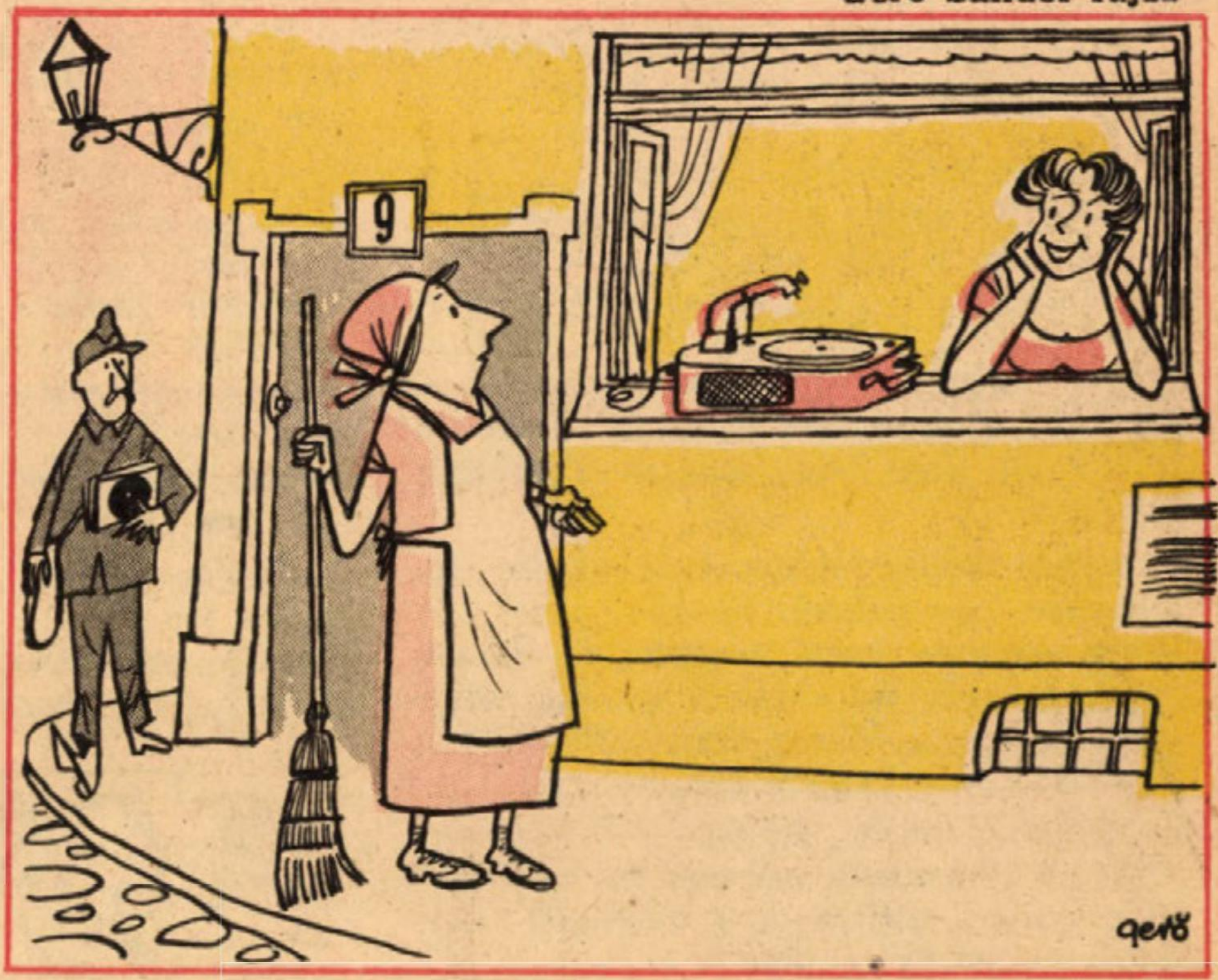
Szür-Szabó József rajza

– A színére sem emlékszel a házunknak?

Hanglemez-levelezőlapok

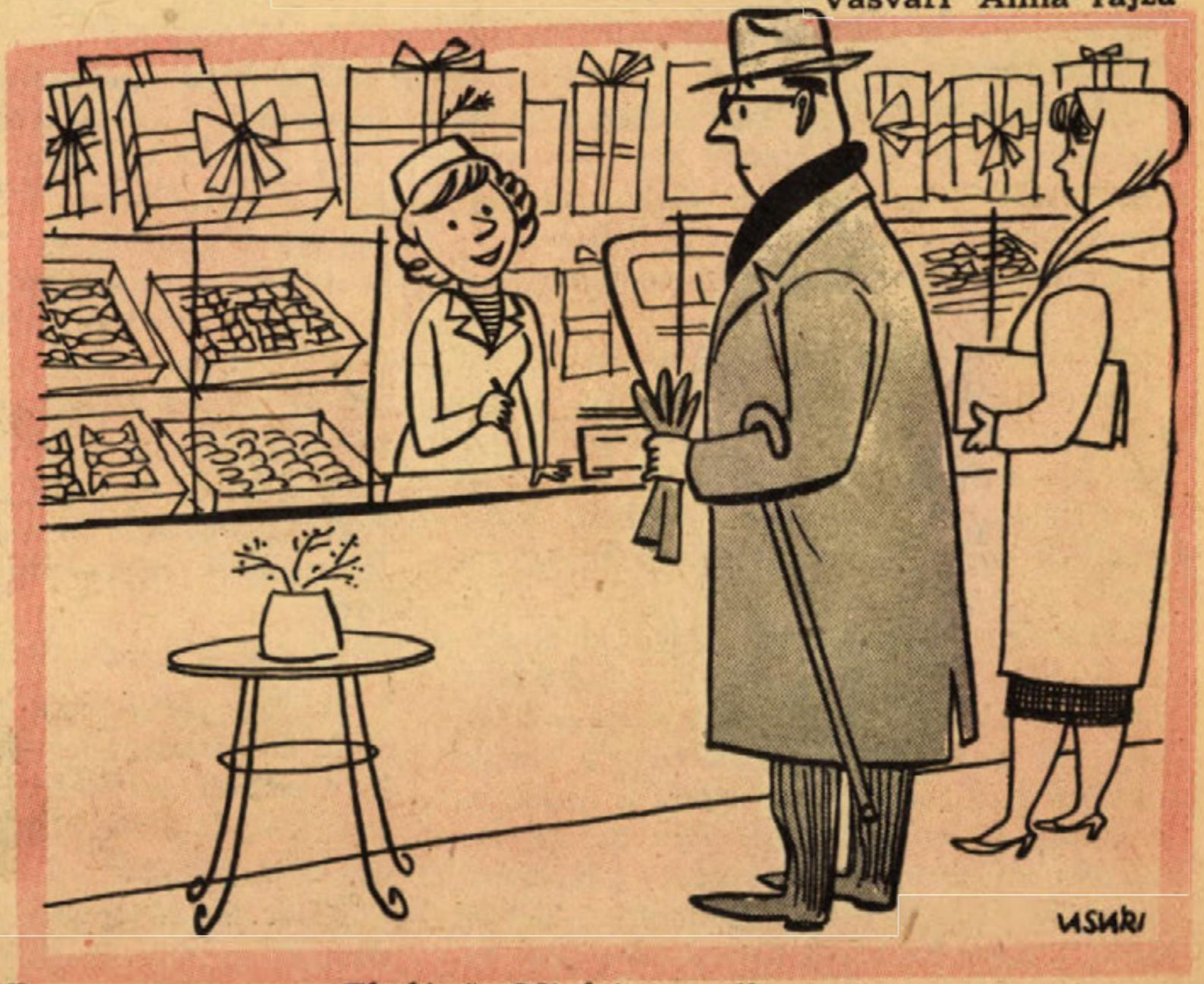
Gerő Sándor rajza

– Mit csinál, Mancika?
– Várom a postást!

A közvetlenség netovábbja

Vasvári Anna rajza

Eladónő: Mi kéne, csillagom?...

Az „állatbarát”

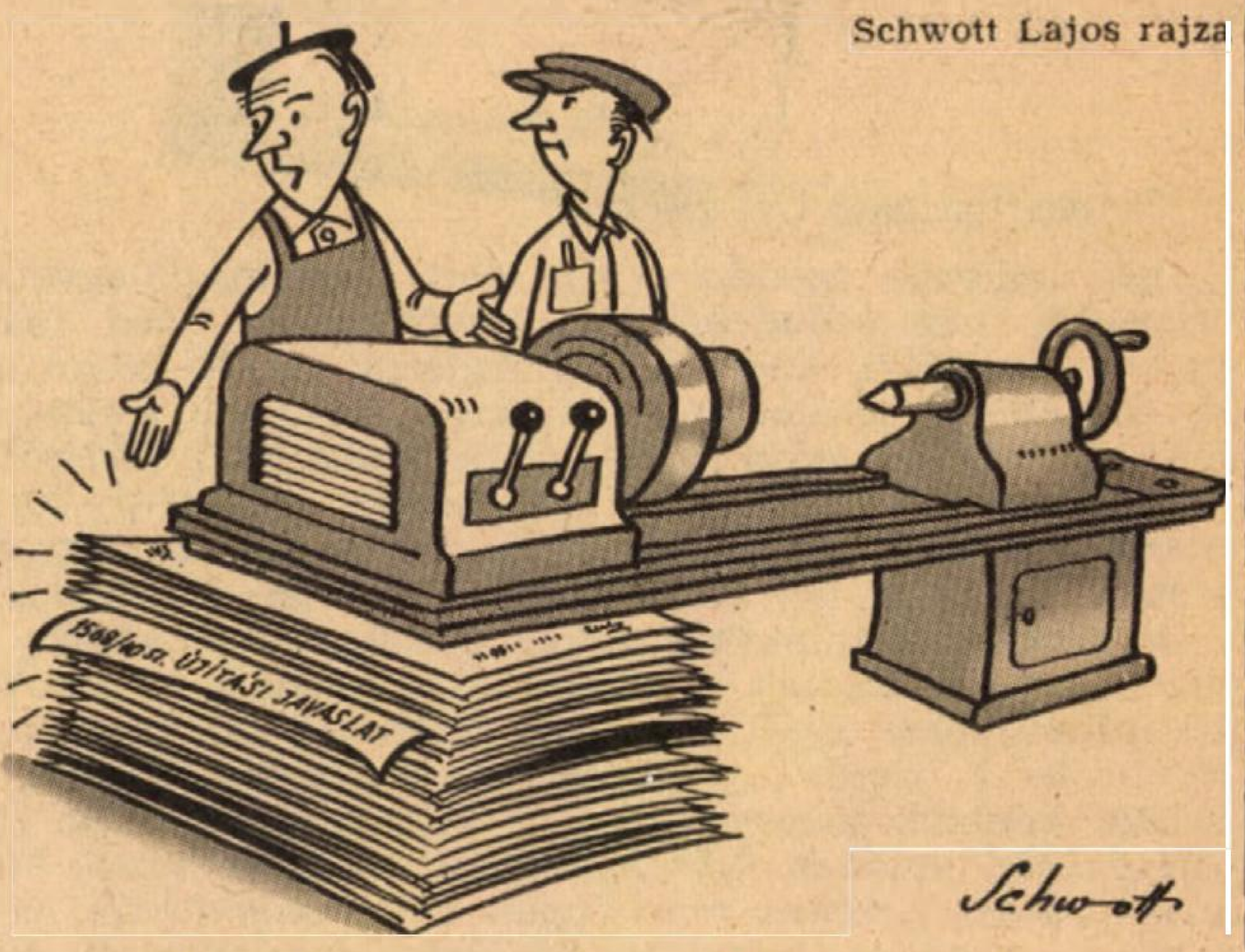
Vasvári Anna rajza

– Micsoda kegyetlenség! Majmot fellőni rakétában! . . .

Nem bürokraták

Schwott Lajos rajza

– Felhasználták a régi gépek felújítására beadott javaslatokat?

– Hát nem látja? Azok tartják a gépet.

HA ARTHUR MILLER PESTEN ÉLT VOLNA

(Szín: egy pesti kávéház. Szereplők: Arthur Miller, Első barát, Második barát.)

Első barát: Szervusz, Arthur!

Második barát: Mi van veled, Miller? Régen nem láttunk. Hol bujkáltál?

Arthur Miller: Színdarabot írok . . . A témát már ki is dolgoztam magamban . . .

Első barát: Te is darabot írsz? Én is. Egy férjről írok, aki ötven évi házasság után rájön arra, hogy sohasem szerette a feleségét . . .

Arthur Miller (elgondolkozva): Én egy amerikai ügynökről akarok írni, egy Willy Loman nevű ügynökről, akinek egy célja van az életben: gyorsan meggazdagodni . . . Már a címe is megvan a drámának: Az ügynök halála.

Második barát: Tudom a folytatását! Ennek a Lomannak van egy csinos titkárnője, akiért otthagyja a feleségét, harminc évi házasság után . . .

Arthur Miller (a fejét rázza): Nem. Ez a Loman karriert akar csinálni, – a fiainak is mindig azt magyarázza, hogy gyerünk, fiúk, mindenkit lerohanni, kétvállra fektetni, kiütni, csak ezekkel a módszerekkel lehet előrejutni a kapitalista világban, – de ábrándjaiból semmi sem valósul meg . . .

Első barát: Semmi sem valósul meg? Nem túlzás ez egy kicsit? Én nem akarom védeni az amerikai életformát, de azért legyünk, Millerkém, objektívek!

Arthur Miller: Meséljem, vagy ne meséljem?

Első barát: Felőlem mesélheted . . .

Arthur Miller: Hol is hagytam abba? Ja igen. Lomannak, az ügynöknek van egy kis családi háza, huszonöt éve fizeti a részleteket, és egy életbiztosítása, amelyre alig tudja összekuporgatni a pénzt . . .

Második barát (gúnyosan): Ezt a szemináriumon hallottad, nem? *(Oktató hangon.)* Elvtársak, ne tévessze meg önöket, hogy az amerikai kisembereknek házuk, autójuk van. Részletre vették a házat is, az autót is. Ha azonban nem tudják befizetni az esedékes összeget, elvtársak, akkor elvesznek tőlük mindent . . . Látod, én is jártam szemináriumra, nemcsak te.

Első barát: Legyünk objektívek, Miller! Ne fess ilyen sötét képet Amerikáról, senki sem fogja elhinni!

Arthur Miller (idegesen): Meséljem, vagy ne meséljem?

Második barát: Tudod mit? Meséld!

Arthur Miller: Willy Loman elhiteti magával, és a családjával, hogy ő egy sikeres üzletember, pedig ebből egy szó sem igaz . . .

Első barát (epésen): Természetesen egy szó sem igaz . . .

Arthur Miller: Az apa isteníti a fiait – két fia van – és a fiúk az apát. Hazudnak egymásnak, hogy fenntarthassák a boldogság látszatát . . .

Első barát (gúnyosan): Természetesen a látszatát . . . Légy objektív, Miller! Ha csak rosszat mondasz Amerikáról, senki sem fogja elhinni neked. Mondj valami jót is! Mondjuk, az egyik fiú milliomos lesz, míg a másik szegény marad . . .

Arthur Miller: Nem, sem Lomanból, sem a fiaiból nem lesz milliomos. Máról holnapra élnek, egy saját maguk teremtette illúzió-világban. Lomanné tisztában van azzal, hogy a férje hazudik, nagyzol, pózol, de nem ábrándítja ki az illúziókból, mert tudja: nem bírná ki a férje.

Második barát: Eddig csupa politika!

Arthur Miller: Loman azonban már öreg és fáradt, a vevőit is sorra elveszíti. A fizetését megszüntetik, csak jutalékot kap, majd a későbbiek folyamán az állásából is kiteszik . . .

Második barát (felhorkan): Te, ez nem dráma, ez egy brosúra! A gazdasági válságot és a sárga szakszervezeteket nem teszed bele?

Arthur Miller (dühösen): Abbahagyom! Így nem lehet mesélni!

Második barát: Jó, jó, csendben leszünk . . .

Arthur Miller: Mindjárt befejezem. Az ügynök az utolsó pillanatig bízik abban, hogy a fiai karriert csinálnak, ha már ő nem tudott karriert csinálni. Az utolsó pillanatig megpróbálja fenntartani a hazug látszatot, végül azonban a halált választja az élet helyett, hogy a család megkaphassa a biztosítási díjat: a huszonötezer dollárt.

Első barát: Befejezted?

Arthur Miller: Befejeztem. Hogy tetszett nektek? Írjak ebből a témából darabot, vagy ne írjak? Mondjátok meg őszintén!

Első barát: Nézd, Arthur, nekem az a véleményem, hogy túl sok szempontot akarsz belezsúfolni ebbe a drámába . . . Nekem nem tetszett. Nem vagyok Nyugat-imádó, de amiket te itt elmondtál, az, azt hiszem, mégis csak túlzás. Elvesztetted az egyensúly-érzékedet!

Második barát: Csatlakozom az előttem szólóhoz. Nekem se tetszett. Lebeszéllek erről a témáról. Nekem rengeteg ismerősöm él Amerikában, a legtöbbjének nagyon jól megy: saját házuk, autójuk van és amit akarsz. Nem jó ez a téma, te!

Arthur Miller: Szóval nem jó a téma? Ne írjam meg az ügynök halálát?

Első és Második barát (a fejükkel jelzik, hogy ne).

Arthur Miller (szomorúan): Pedig azt hittem, hogy . . . Tényleg ne írjam meg?

Második barát: De azért nem kell kétségbeesni, Arthur Miller! Kárpótlásul beveszünk egy jó buliba! Átdolgozunk egy múlt századbeli francia vígjátékot, nincs sok munka vele, csak egy kicsit le kell porolni . . . Benne vagy?

(Közelebb húzzák egymáshoz a székeket és megbeszélik, hogyan osztozkodnak a tantiémen.)

Mikes György

Most jó lenni feleségnek

Most jó lenni feleségnek!
A Mirelit-eleségek
Percek alatt sülnek, főnek,
Ínyére a családfőnek.

Most jó lenni feleségnek!
Manapság a kedves férjek
Nájloningük maguk mossák.
Még a látvány is boldogság.

Gyűrhetetlen nadrágba' jár
A férfi és nem zúg ma már —
Vasald ki a nadrágomat!...
Felesleges az áldozat.

Most jó lenni feleségnek!
Megszűntek a nyűgös férjek.
Nem kerül sor skandalumra,
Otthonát a férj nem unja.

Ügyes asszony küldi már ma
Férjeurát iskolára, —
Tanfolyamra, klubba, körbe —
Ne ővele szálljon pörbe.

S mire a férj hazakerül,
Angyalszelíd kívül, belül.
A szava is szinte: ének.
Most jó lenni feleségnek!

K. Tóth Lenke

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

András gazda kisfia bekiált az udvarról az anyjának:

– Édesanyám, alighanem valami baja van a Bandi lovunknak!

– Honnan gondolod, Pista?

– Látom, hogy az édesapám a vállán hozza a bőrét!

*

A szerző benéz a nézőtérre, aztán felrohan az igazgatói irodába és így támad rá az igazgatóra:

– Mondja, direktor úr, célzatos az, hogy valahányszor üres a ház, mindig az én darabomat adják?

Karácsonyi jegyelővétel

Toncz Tibor rajza

– Bözsi, Húsvét vasárnapjára van még két zsöllye... Megvegyem?

A piacon

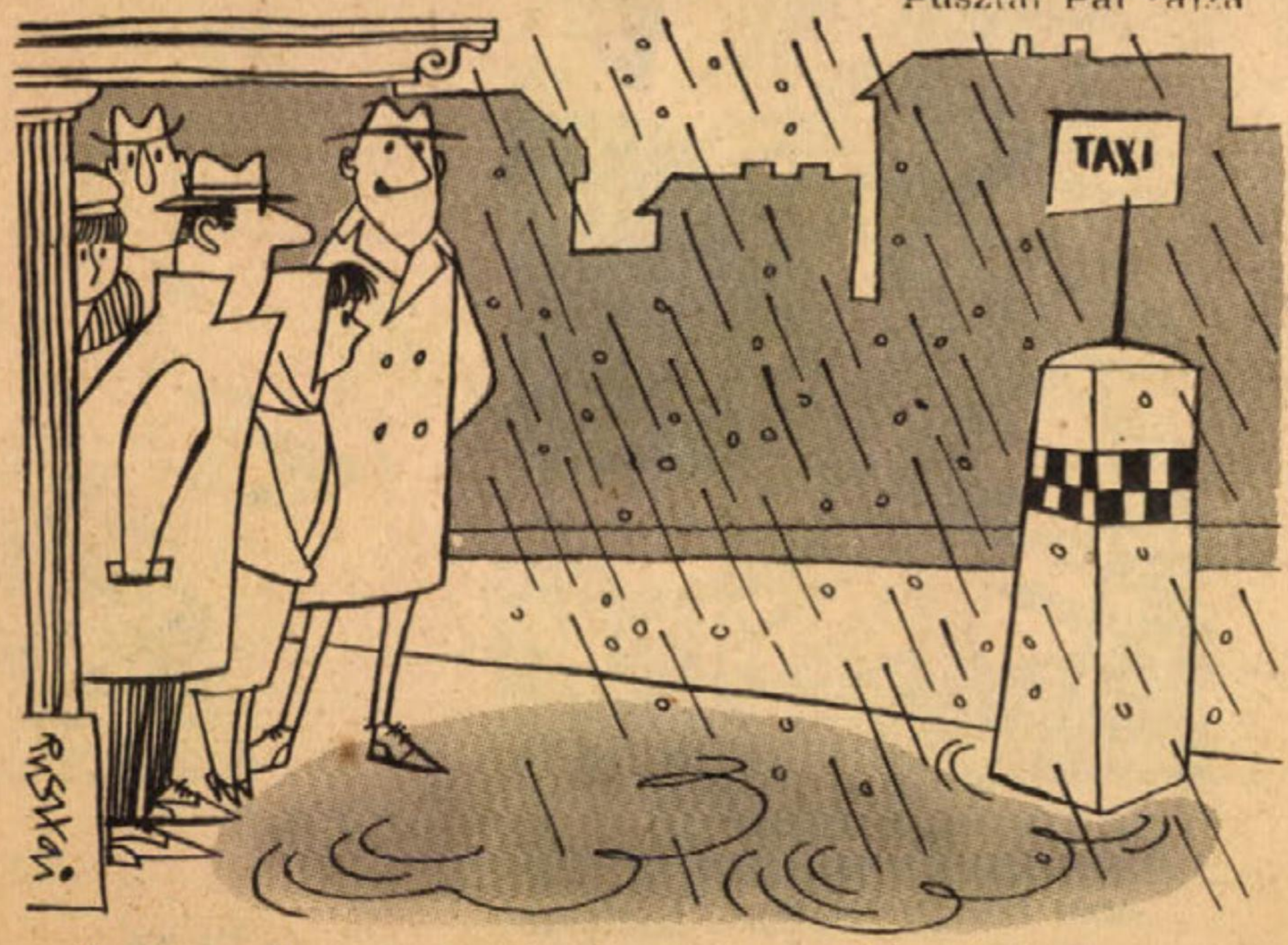
Várnai György rajza

Mért dulakodnak ezek? Készülnek a szeretet ünnepére...

Esik

Pusztai Pál rajza

– Úgy látszik, a taxik ilyenkor bemennek a garázsba, mert félnek, hogy megáznak...

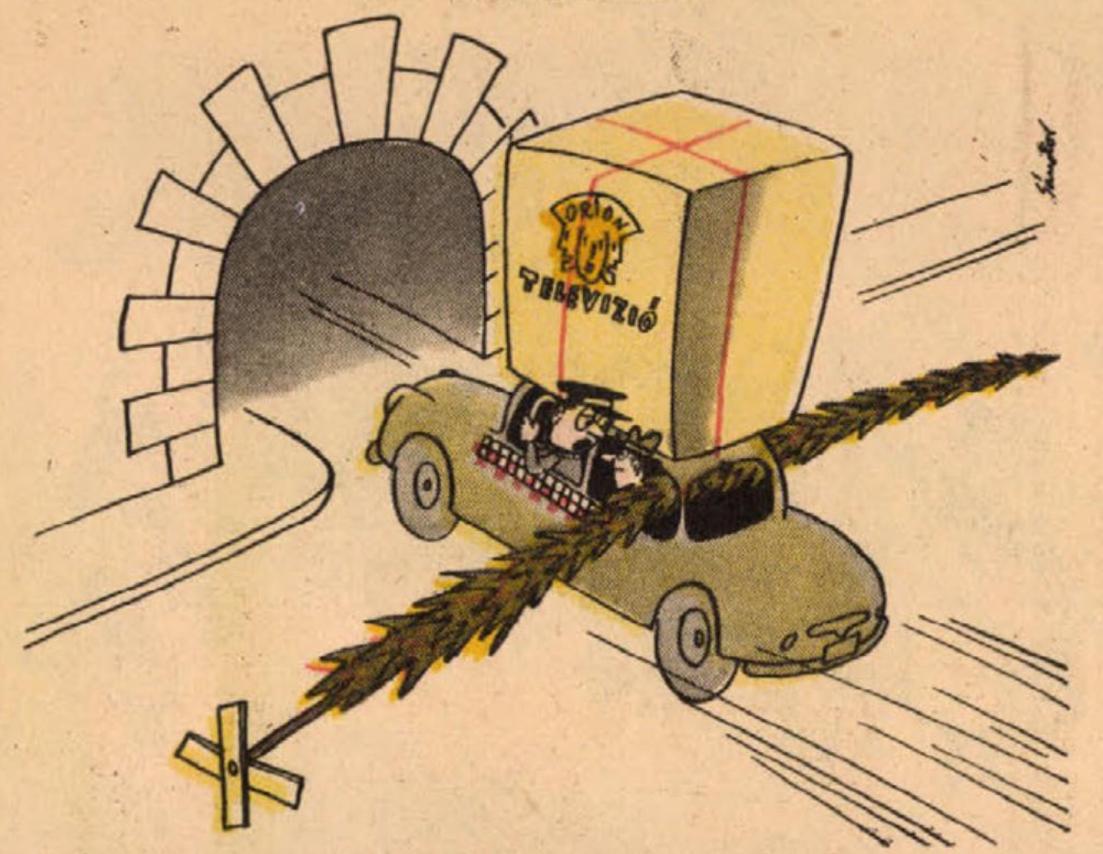
Megszólal a gyerek

Toncz Tibor rajza

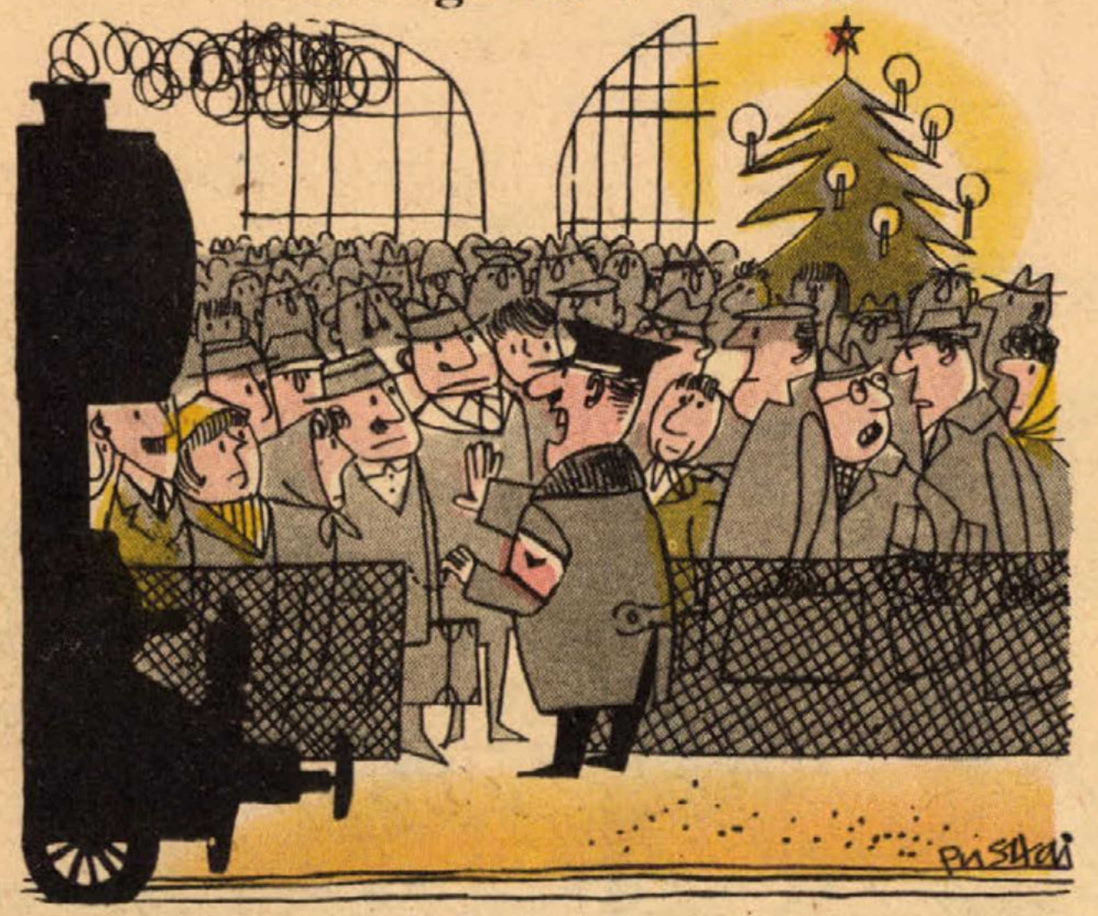
– Mondd, apu, ti már sosem vesztek autót?!

Probléma

Gépkocsivezető: Azt nem tetszett mondani, hogy az Alagúton is át kell mennünk . . .

Csúcsforgalom a vasúton

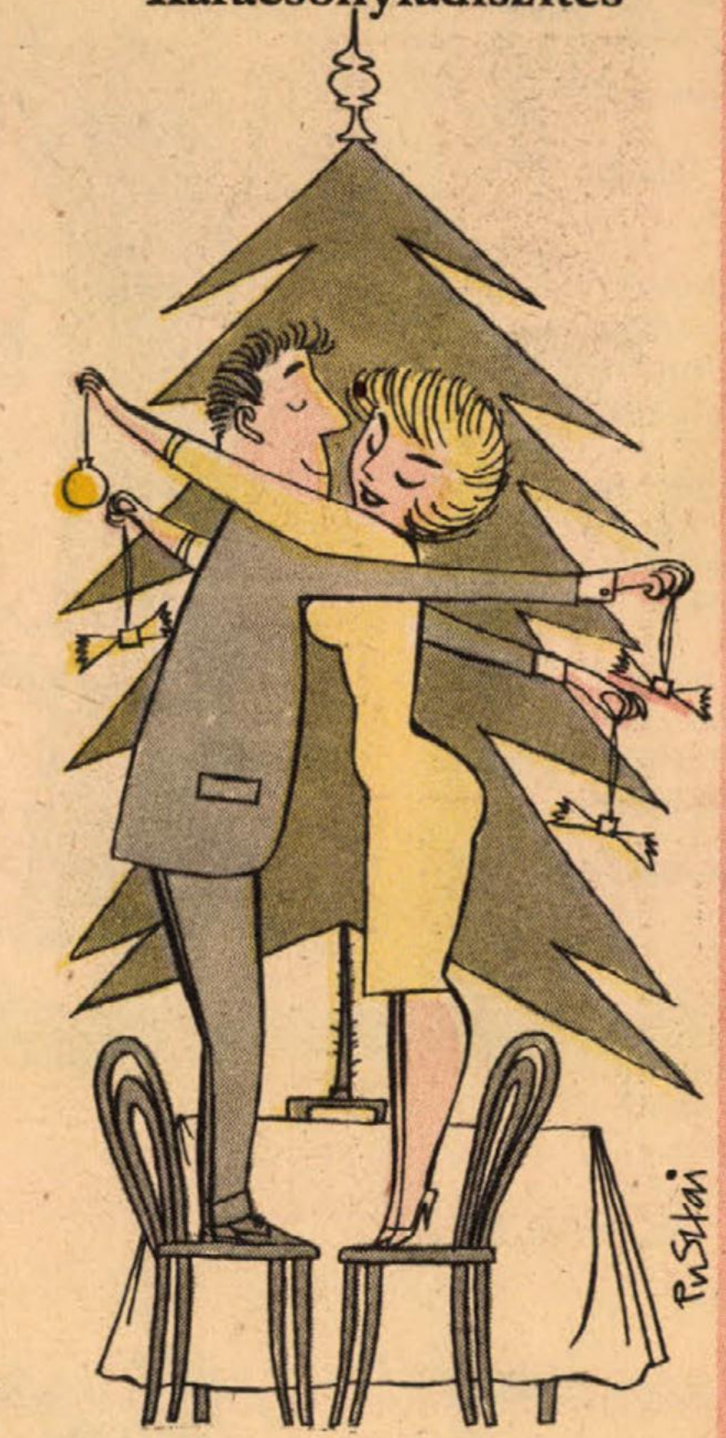

– Figyelem! Figyelem! Kerüljük a tolakodást! Ennek érdekében énekeljük el a Mennyből az angyalt!

Egy kis karácsonyi meglepetés

Karácsonyfadíszítés

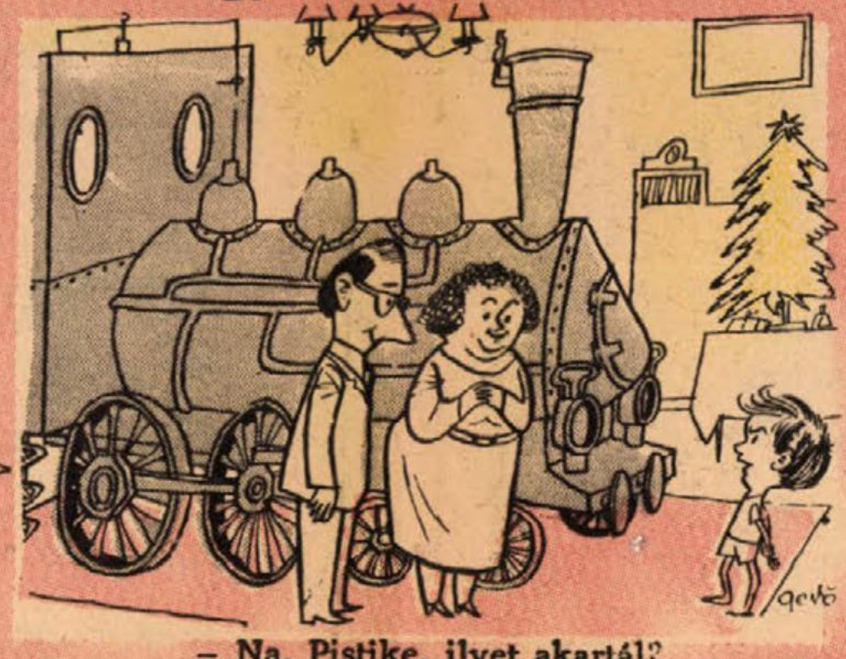

A csoda

– Látod, milyen jó, hogy nem hozták rendbe a plafont!?

A gyereknek mindent!

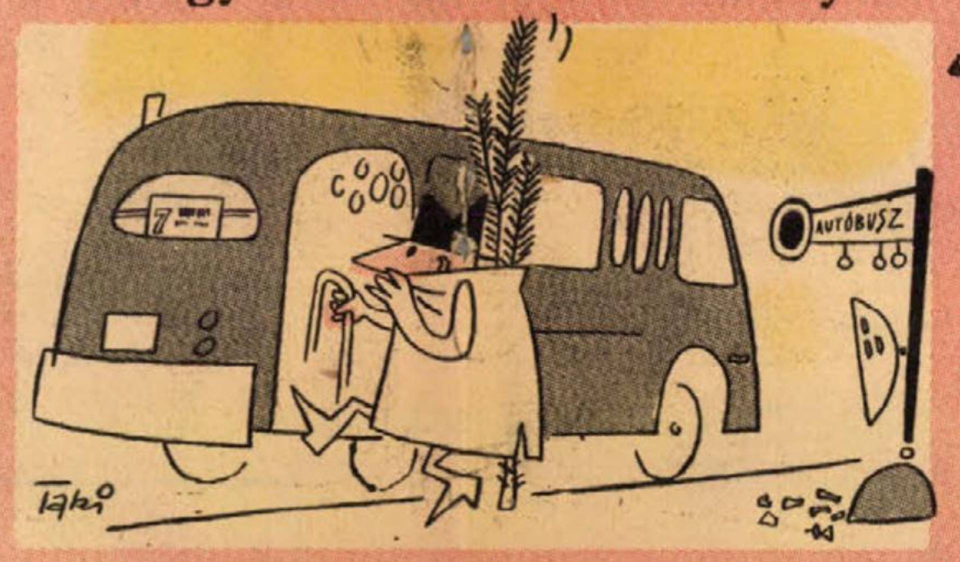

– Na, Pistike, ilyet akartál?

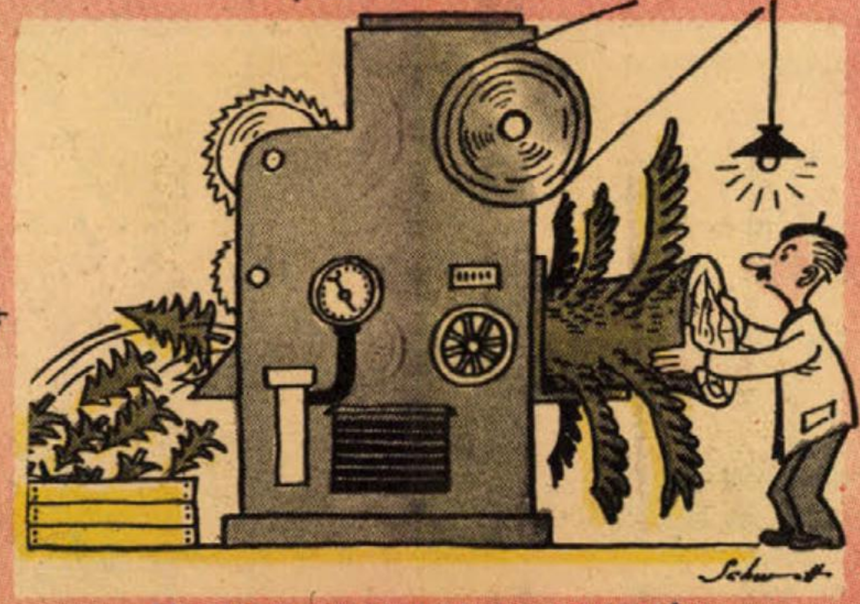
Ünnepi hangulat

Valahogy haza kell vinni a fenyőfát

Idejében szólunk

Ha jövőre is sok lesz a nagy fa . . .

Időszerű ajánlat

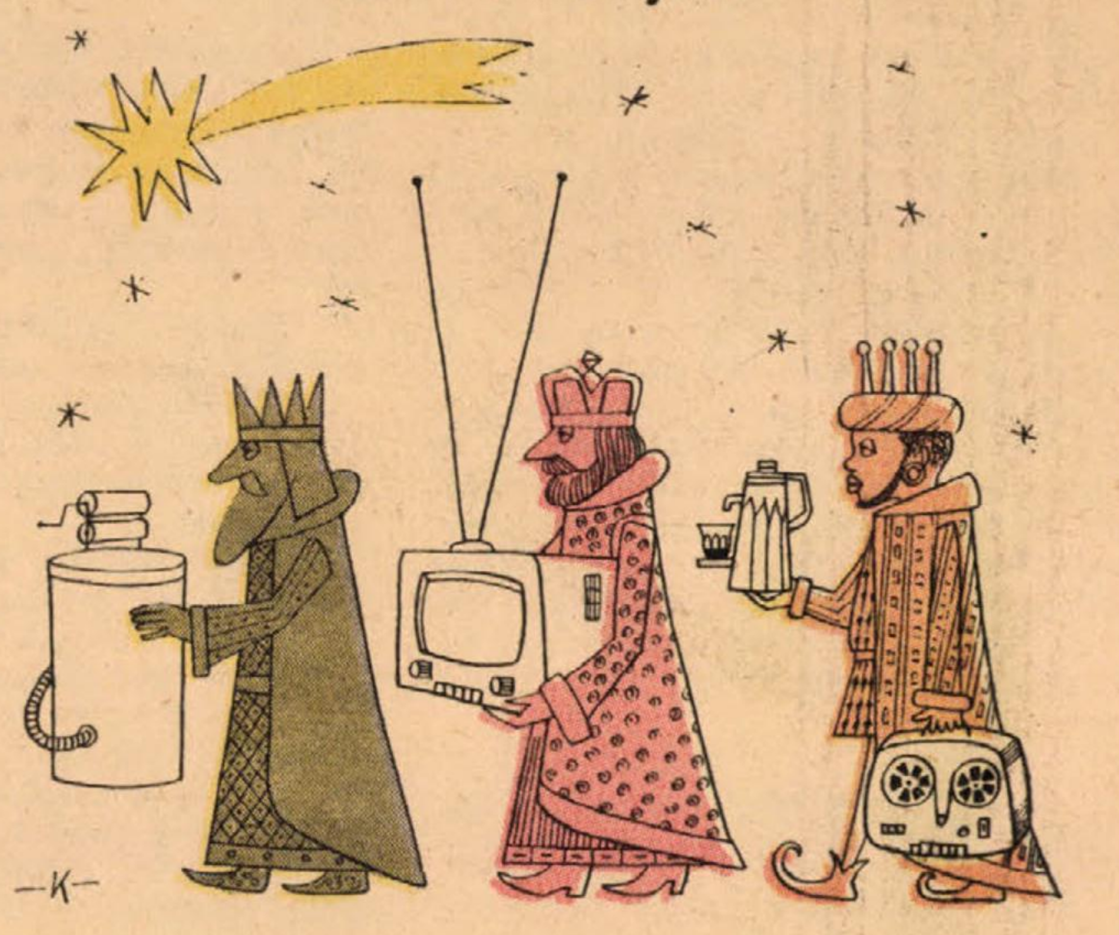
– Csillagszórót tessék, csillagszórót tessék!

Igényes vevő

– És tessék mondani, biztos, hogy ez Norvégia legmagasabb fenyője? . . .

Három királyok

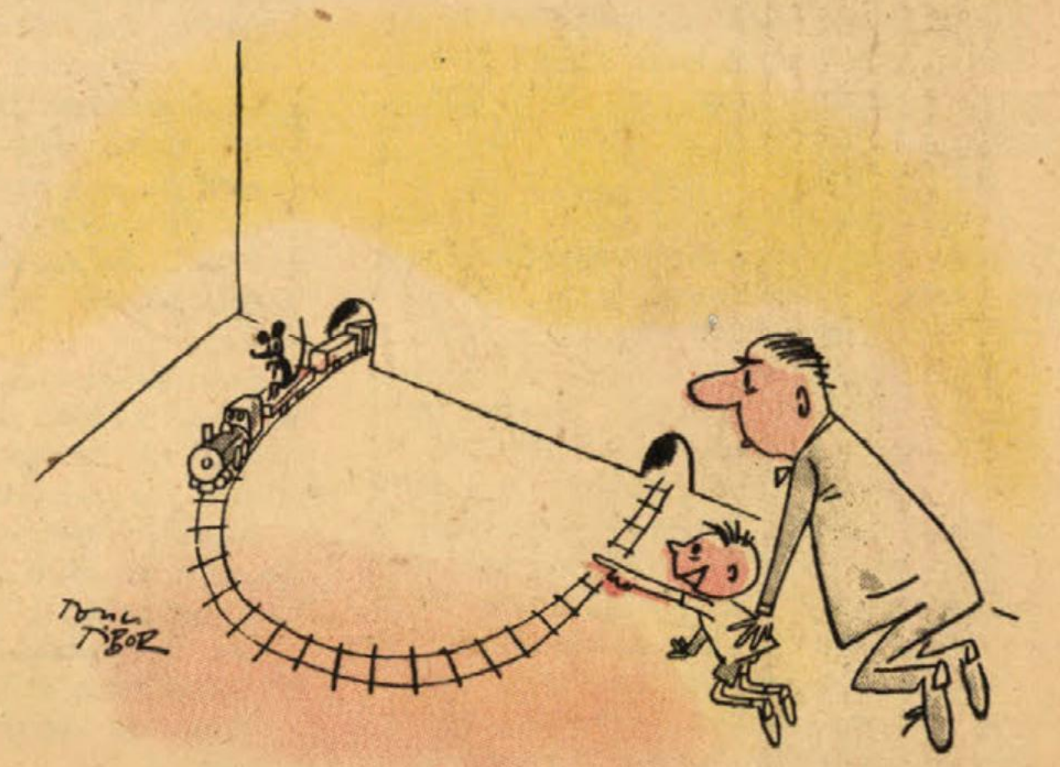

Ahol nincs közvilágítás . . .

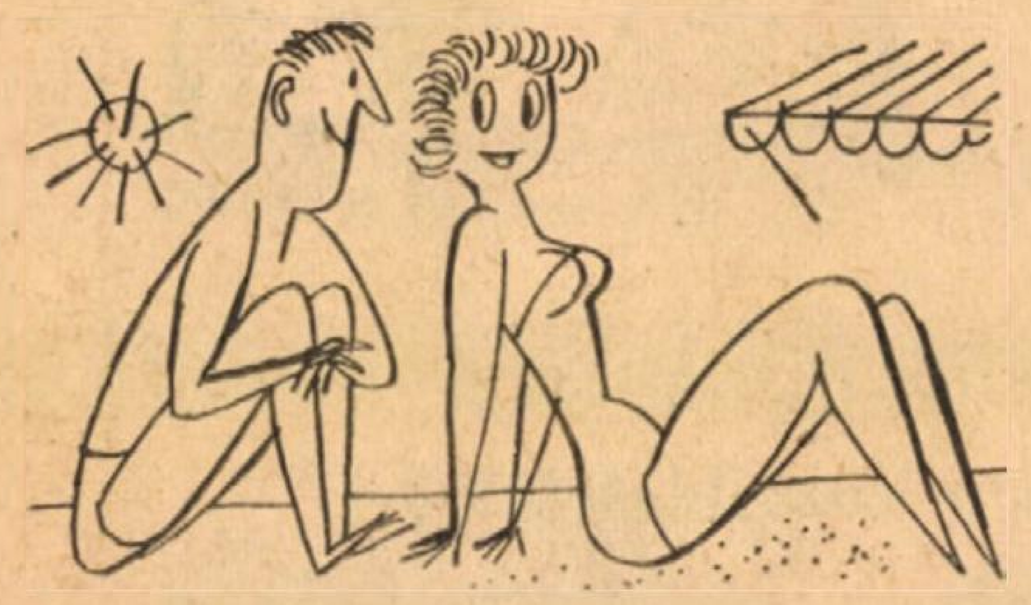
. . megteszi a csillagszóró is.

Potyautas

Bizalmas információ

Az idill ott kezdődött, ahol sok-sok románc indul el útjára: a Margitszigeti strandon. Tihamér, a könnyű, sőt habkönnyű zenei műfaj avatott képviselője, sok tüzes és langyos sláger fiatal szerzője, eszményi alakú fiatal lányt pillantott meg a medence partján. Az ifjú jártas volt az amerikai értékelésben és ezért elragadtatva becsülte magában a lány vonzószámait: 90–55–90. Ami (gyengébbek kedvéért) a hölgy mell-, derék- és csípőbőségét jelentette. Órákig sündörgött mellette, törte a fejét szellemes megszólításon. Őstehetsége, amely agyafurt dallamokban és ritmusokban tombolt, ezúttal sem hagyta cserben. Hosszan, hódolattal nézte a tüneményt, majd szellemesen megszólalt:

– Jó ma a víz.

Ki tud ellenállni ennyi ötletnek? A lány mosolygott, mire hősünk tovább sziporkázott:

– Tegnap nem volt ilyen jó.

A lány csendesen válaszolt:

– Tegnap nem voltam künn.

Ezzel megtört a jég, mondhatnók, ha az ismeretség történetesen a jégpályán szövődött volna. Tihamér mohón moziba akarta invitálni új ismerősét, de aztán nagy bölcsen nem hamarkodta el a dolgot: a kijáratnál kért tőle találkozót. „Hadd lássuk, milyen felöltözve, ne vegyünk zsákbamacskát."

Az első randevú nem hozott csalódást. A lány – aki elárulta, hogy Terikének hívják, egyszerű nyári ruhácskájában is tökéletes látványt nyújtott.

Az első összejövetelt követte a második, a harmadik és a többi. Mozi, andalgás, cukrászda, szabadtéri esztrád hangverseny, ahol egy harsány énekesnő már a komponista Terinek ajánlott slágerét énekelte. Hadd idézzük a refrént:

Eljő velem a Szigetre?
Hétfőre vagy jövő keddre?

A fiú áradozott és folyton magáról beszélt. (Kedvező beállításban.) Teri ezzel szemben nem mutatkozott közlékenynek. Özvegy nyugdíjas anyjánál lakik Rákospalotán, dolgozik, kapuzárás után nem szokott kimaradni. Ennél többet nem árult el. A zárkózottság még jobban felszította Tihamér amúgy is forró vonzalmát. Egy szép napon elhatározta, hogy feleségül veszi. De hogyan? Hiszen olyan keveset tud róla! Hátha szélhámosnő, aki illedelmes pestkörnyéki lánynak álcázza magát? Hátha laza erkölcsű nőcske, aki titokban gazdag öreg barátot boldogít? Gyötrő problémáit Tihamér kiteregette a szövegírójának, bizonyos Jánosnak, akit művészkörökben Zsánnak becéztek. Zsán nemcsak ügyes rímeket tudott kovácsolni, de az élet minden területén otthon érezte magát. Amikor Tihamér fojtott hangon siránkozott, hogyan lehetne Teriről bizalmas információkat szerezni, rögtön felcsattant bölcs válasza:

– Egyszerű! Van egy barátom, békében híres magándetektív volt. Hozzá fordultak a gyanakvó férjek és a bizalmatlan uzsorások információért. Mint maszek, pult alatt most is működik, egy hét alatt tökéletesen kinyomoz mindent a nőről.

– Remek! De még a detektív se tudjon róla, hogy én érdeklődöm!

– Ne félj semmit. Diszkrét ember, őt csak a pénz érdekli. Téged nem említlek. Zárt borítékban kapjuk meg a nyomozás eredményét.

Tihamér számára izgalmas hét következett. Vajon mit mond a jelentés? Vajon méltó-e a lány a házasságra?

Közben szorgalmasan és szerelmesen járkált a lánnyal. Nem tudott egyébre gondolni. Rikkantó slágerek helyett fohászkodó zsolozsmákról álmodott.

Dermedten vette át a barátjától a zárt borítékot. És szívdobogva olvasta az alábbi sorokat:

„A szóban forgó személy visszavonult életet folytat régimódi édesanyja oldalán. A lakóházban szerény, jólnevelt és felette tisztességes lánynak ismerik. Hivatali teendőit jól látja el, többször részesült prémiumban. Jelentenem kell azonban azt is, hogy az illető magatartásában az utóbbi időben aggasztó változás történt. Újabban sokat mutatkozik egy zeneszerzővel, az éjszakai élet közismert alakjával és ez a kapcsolat alaposan rontott a hírnevén."

Stella Adorján

Meglepetés

Ha jól emlékszem, még egy kutya is volt az állatkereskedésben, fekete szőrű, őzlábú, tehát díszkutya, nem használati állat. Mint ahogy a halak is díszhalak az áttetsző, zöldvizű akváriumokban. És természetesen kanárik és papagájok, díszmadarak, vagy szobadíszek, sőt kaktuszok, cél és értelem nélkül – ha úgy nézzük: minek a kaktusz a mindennapi élethez?

Az egész bolt túlhangos, a díszmadarak össze-vissza csipogtak, karattyoltak; a halak mozogtak: úszóversenyre treníroztak – torkomig éreztem: a szokásostól eltérő világ ez itt. Mert nekem és nyilván másoknak is, halról, s madárról mindközönségesen tál és tányér jut eszembe, (bár az olaszok rigókat és más énekes madarakat is megsütnek, a lucullusi lakomákon pedig kolibriket is fogyasztottak). Ha azt mondom: hal, ki gondol az egycentis elegáns uszonyú parányi díszhalakra, ugye inkább pontyra, harcsára, kecsegére? – vagyis halpaprikásra, rántott halra, vörösborban főzött halra.

Ezért álltam idegenül itt a díszhalak és madarak között, úgy köszöntem, mint aki számít rá: idegen nyelven köszönnek vissza. De nem köszöntek sehogy, mert a kereskedőnőt elfoglalta dolga. Madarai és halai közt hevesen vitázott egy házaló asszonnyal, egy pár csirkét emelgettek, beletúrtak a tollába, a kereskedőnő alkudozott a házalóval.

Aztán az egyik csirkét megvette. Levesnek.

Bodó Béla

Pesti karácsonyi ének

Vacsora után üldögéltem
Múltkor egy pesti étteremben,
„Mennyből az angyal..." énekszóra
Riadtam fel a percnyi csendben.

Egy borízű hang énekelte,
A hangja ismerős volt nékem,
Szemügyre vettem s eltökéltem,
Ezt kinyomozom mindenképpen.

Ez könnyű volt, a hang adója
Máris az asztalomnál termett,
Ismerős volt az egész ember,
A hang, a ruha és a termet.

„Maga még Mikulás volt múltkor, —"
Mondtam s a pasas így szólt kekken:
„Na bumm! És mi ebben a pláne?
Most betlehemes gyerek lettem."

Hidvéghy Ferenc

Apró dolgok

Nemrégiben írtam egy „apró dolgot" és abban véletlenül Hamupipőkét írtam Hófehérke helyett. Az olvasók időt és fáradságot nem kímélve, levélben és telefonon hívták fel a figyelmemet erre a tévedésre.

A levelekért, telefonokért köszönetet mondok és egyúttal közlöm azt is a kedves olvasókkal: kevés pénzem lévén, csak ezzel a kis hibával kedveskedhettem önöknek karácsonyra.

Remélem, örültek neki.

✱

Négy drámára való témám van. Mind a négy ma játszódik és mind a négyben egy mai házaspár szerepel. A házastársak közötti konfliktus abból adódik, hogy:

1. A férj fejlődik, a feleség nem fejlődik.
2. A feleség fejlődik, a férj nem fejlődik.
3. Sem a férj, sem a feleség nem fejlődik.
4. Mindketten fejlődnek.

A színdarabok kivétel nélkül mind azzal végződnek, hogy a feleségek is, a férjek is belátják.

✱

Egy barátom új házban kapott lakást, de ott olyan vékonyak a falak, hogy hozzánk jönnek veszekedni a feleségével.

Felajánlottam nekik jó szívvel: ha akarják, egy-két órára el is mehetünk hazulról, s akkor aztán nyugodtan pörölhetnek egymással.

Hiába, a szerelem mindig lakáskérdés...

✱

Időjárásjelentés, újságjaink lelkendező stílusában: „Elegendő hideg lesz az idén! – ígéri a Meteorológiai Intézet. – Eső, ónos eső, dara és hó között válogathat a lakosság! Nem hiánycikk többé a felhő sem! Önkiszolgáló égbolt nyílik! Javul a hófúvások minősége!"

(m. gy.)

Ezt olvastuk

Még szerencse!

A Népszava írta a következőket: „Szerdán a kora reggeli órákban Drezdában egy villamos vezetője lejtős úton haladva, elvesztette uralmát a kocsi kormánya felett...”

Szerintünk a villamosvezető e válságos pillanatban így kiáltott fel: „Milyen szerencse, hogy a kocsim síneken halad s így a kormány elvesztésének semmi gyakorlati következménye nem lehet!”

Jó nagy lélegzet

A Könyvbarát című lap Albert Maltz könyvéről írván, azt állítja, hogy „olyan mű, amelyet egy lélegzetvételre szoktak elolvasni”.

Minthogy a könyv 459 oldal, elolvasása még akkor is több, mint hét órát vesz igénybe, ha oldalanként egy percet számítunk. Hol van az a nagytüdejű olvasó, aki ennyi ideig vissza tudja tartani a lélegzetét?

Százötven évig a víz alatt

„Később a törökvilág szórja bele az akkor még ide felszaladó Balaton vizébe, mocsarába a népet. A vész után megint összegyűlnek, felépítik a falut, benépesítik...” – így ír a Szabad Föld egyik riportjában.

Ez nem kis teljesítmény lehetett: százötven évig a víz alatt tartózkodni, utána rögtön összegyűlni és falut benépesíteni!

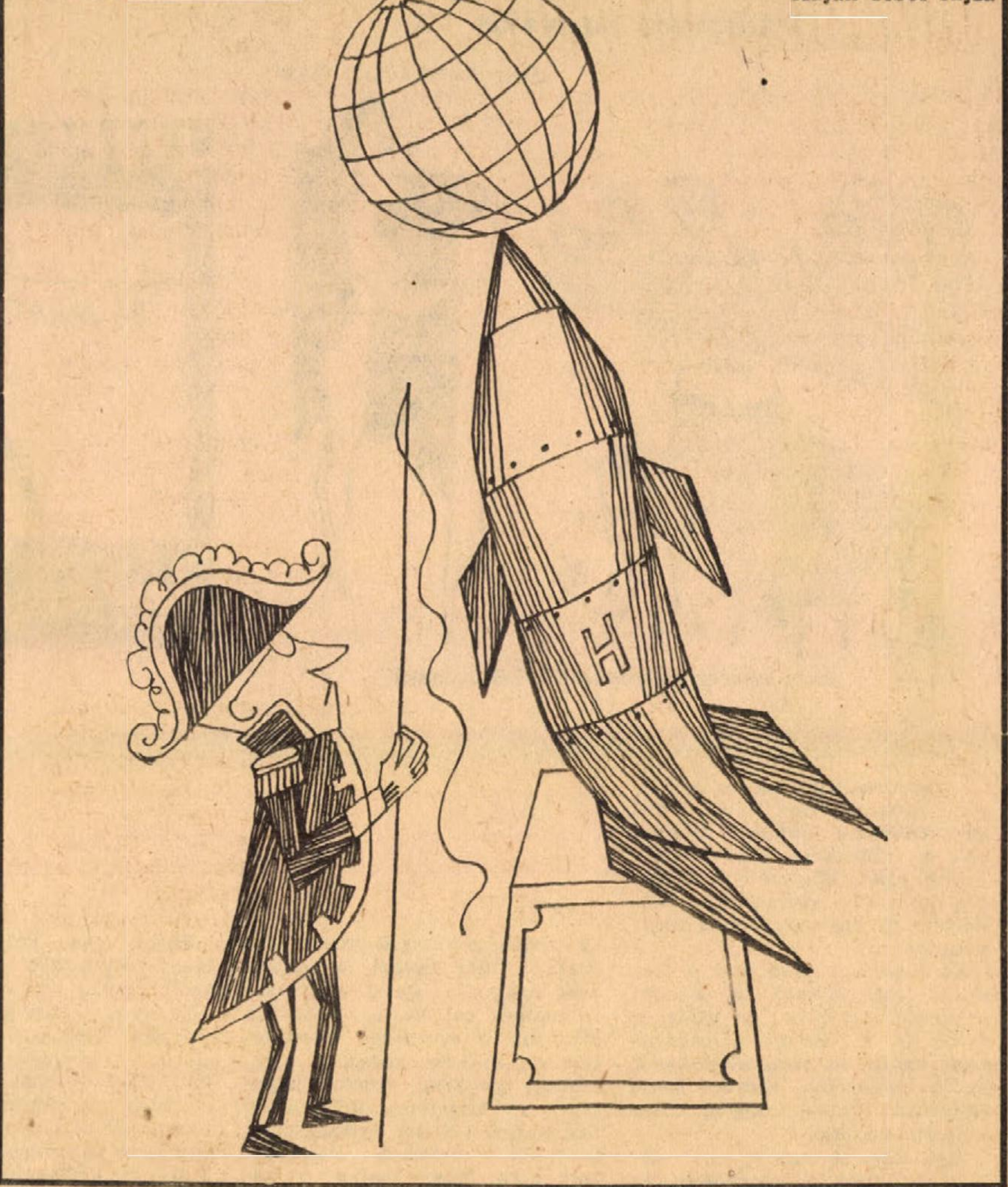
Bűvös vagy bűnös?

„Kitör-e a bűvös körből a genfi atomértekezlet?” – olvassuk ezt a címet a Népszabadságban. Kérdésünk: miért „bűvös” a kör, amikor a latin circulus vitiosus – amelynek e kifejezés a fordítása akar lenni – „bűnös kört”, érthetőbben: hibás körforgást jelent? Hol ebben a bűv?

Dr. Árgus

VILÁGATTRAKCIÓ

Kaján Tibor rajza

KEDVES DR. ÁRGUS!

Kénytelen voltam megvédeni önt tanítványaim haragjától. Felháborodottan fogadtak: „Tanár úr, a Ludas Matyi csúfolja az egészségtan könyvünket!”

Felindulásuk egyszeriben lecsillapodott, amikor megmagyaráztam nekik, hogy nem engem ér a gúny, hanem a korrektort, aki nem vette észre a nyomdahibát. Mentségemre tudtík be a lelkes kamaszok, hogy én nem korrigálhattam a könyvet, mivel akkor a Szovjetunióban voltam. Így aztán vaskosabb sajtóhibák is vannak benne, amelyek úgy látszik, elkerülték Árgus szemeit. Hogy csak egyet említsek: a 22. oldalon az olvasható, hogy az izmok működés közben kiszáradnak. Ez merőben új felfedezés, mert a tudomány mai álláspontja szerint: kifáradnak.

Mivel nem számíthatok arra, hogy az egészségtan könyv minden sajtóhibáját „kiegerészi” (ahogy Móricz írja), megköszönöm, hogy legalább erre az egyre felhívta a figyelmemet. Hálás köszönetem jeléül felhívom becses figyelmét egy olyan hibára, amelyet valóban én követtem el (s Ön nem vett észre), és amelyben viszont van némi humor.

1952 óta sok tízezer III.-os gimnázista és sok száz tanár olvashatja „Az ember szervezete” c tankönyvben a következő szöveget: „Érdekes jelenség, hogy az anya, gyermeke legkisebb megmozdulására, halk sírására is felébred, holott a mellette levő idegen nyugodtan tovább alszik.” Egyetlen olyan diák sem akadt, aki feltette volna azt a természetes kérdést, hogy vajon mit keresett az alvó anya mellett egy alvó idegen? És még a mi ifjúságunkra merik egyesek azt mondani, hogy erkölcstelen!

Dr. Kontra György

Erkély-jelenet

Toncz Tibor rajza

– Mit féltsem a házat? Nem az enyém!

Ellenőrző kérdés a ködben

Szür-Szabó József rajza

– Ha maga a Jenő, mondja meg, mikor csókolt meg először?

Válóperes tárgyalás

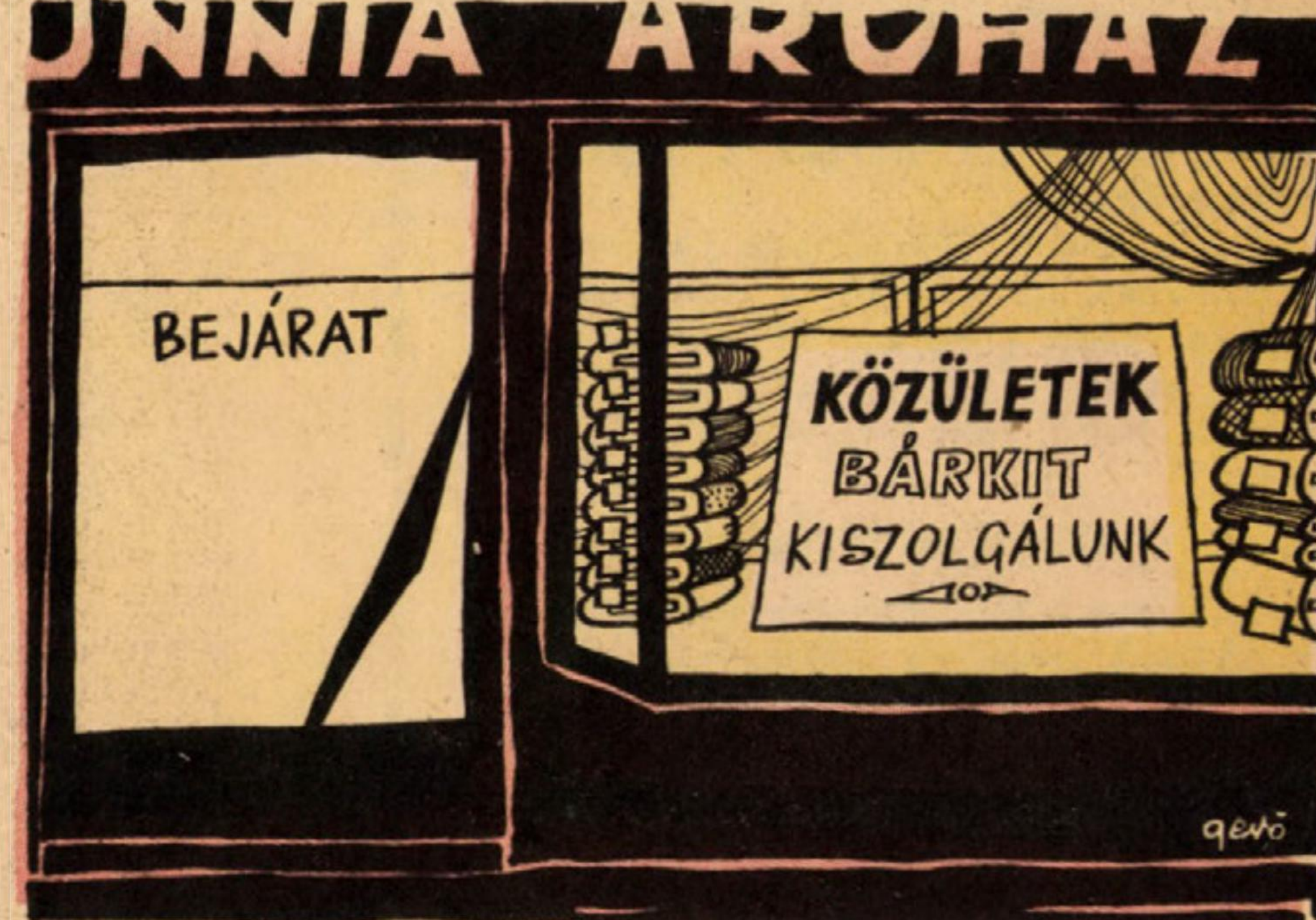
Szür-Szabó József rajza

– Az a csibész mindenemből kiforgatott!

Furcsa tábla

Gerő Sándor rajza

Kókusz

Útleírásokban láttam a festői képeken, hogy barna bőrű bennszülöttek vidáman falatozzák a kókuszdió húsát, szürcsölik tejét. Milyen remek dolog lehet ez a gyümölcs – gondoltam és csettintettem a nyelvemmel.

És íme, kapható már a kókusz, ott látható a Közért gyümölcsosztályán, az alma, a körte és a citrom társaságában. Szinte fázósan burkolózik szőrös háncsába, mintha kissé idegenül érezné magát, mint trópusi vendég.

Egy kiló 35 forint, egy darab egy kiló. Leszurkolom az összeget és viszem haza a rég áhított gyümölcsöt. Igenám, de hogyan kell elfogyasztani? Mert ugye a szőlőt csipegeti az ember, a dinnyét gerezdekre szeli, a diót feltöri, a narancsot hámozza, de a kókuszt? A családi tanács úgy döntött, áthívjuk a szomszéd Verpelétit, aki külkereskedelmi szakember, gyakran utazik Nyugatra és Nyugaton inkább lehet kapni a Kelet gyümölcseit. Verpeléti szívesen vállalkozott arra, hogy beavat a kókuszfogyasztás titkába. Megsúgta, hogy szöggel lyukat kell ütni a dió héjába és azon át kicsurgatni a tejét.

Szöget és kalapácsot Villányi szomszéd kölcsönzött. Bevertem a szöget, de a lyukon nem csurgott ki semmi. Váraljai szomszédom – fizikatanár – elárulta; két lyukat kell ütni egymás mellé, hogy a fizika törvényei szerint kicsurogjon a tej. Nem telt bele egy perc és máris csörgedezett a finom kókusztej.

Hátra volt még a héj feltörése. Sipek bácsi kijelentette, hogy véleménye szerint fejszével kell feltörni. Az alsó emeleten lakó műszerész készséggel kölcsönzött fejszét. Ütöttem a kókuszt, de az keményfejűen ellenállt a fejszecsapásoknak, csak a konyhaasztal teteje mondta fel a szolgálatot. A gyümölcs belül bizonyára gúnyosan mosolygott és türelemmel várt sorsára. Az újabb fejszesuhintás csak azt bizonyította be, hogy a kávéscsészék kohéziója jóval kisebb, mint a kókuszdióé.

Végül, órák hosszat tartó munka után, az egész ház közreműködésével sikerült feltárnom a kókusz belsejét. Vadul vetettem magam rá.

Nem ízlett.

Mit esznek ezen a bennszülöttek?

T. P.

A PLETYKA

Kaján Tibor rajza

-K-

Égi és földi gyorsaság

Kérdést intéztek az angol légügyi miniszterhez, Mr. Duncan Sandyshoz:

– Hogyan lehet az, hogy több időt vesz igénybe a londoni repülőtérre való kijutás a város belsejéből, mint a repülőút Londontól Párizsig?

A miniszter válasza így hangzott:

– Úgy, hogy a repülőgépek túlságosan gyorsan repülnek.

E heti hirdetésünk

Kisnotesz

Marikáról

Marika jeles eredménnyel érettségizett. Ezért jutalmul két napra elutazhatott Szegedre az ünnepi játékokra. Mikor elindult, anyukája sírva kérte, hogy vigyázzon magára. Az aggodalom nem volt alaptalan.
Ne ijedjenek meg!
Marikát nem rabolták el.
Marikát nem érte baleset.
Marikának nem lopták el semmijét.
Csak férjhezment.

Az utolsó gőzhajó készült el a minap

Két hajó találkozik a Dunán.
– Hová mégy? – kérdi az egyik.
– Gőzöm sincs – mondja a másik.
Persze, ez már Diesel-motoros hajó volt.

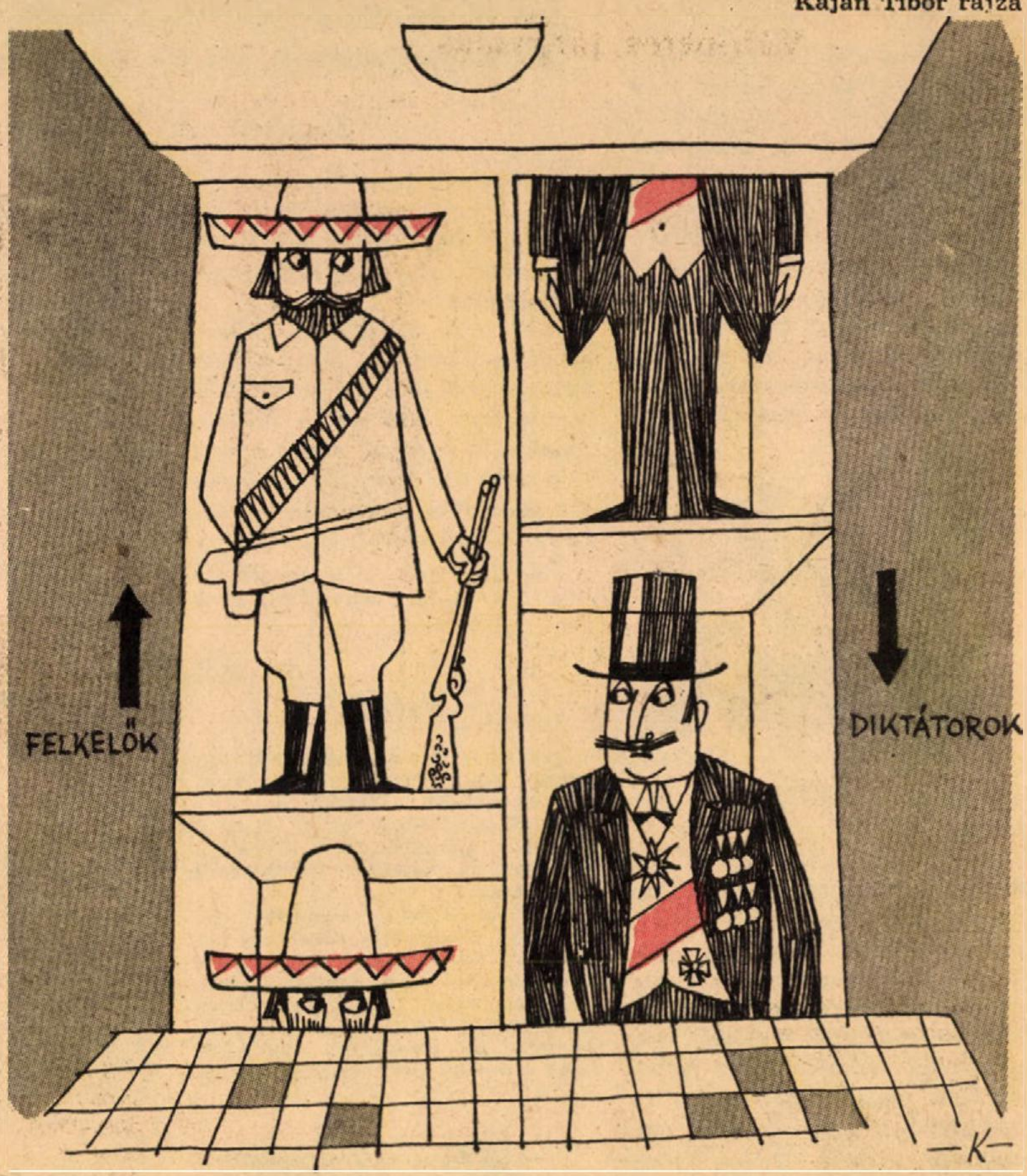
Az abszolút lustaságról

Abszolút lusta ember az, akinek semmi dolga sincs, és azt sem végzi el.

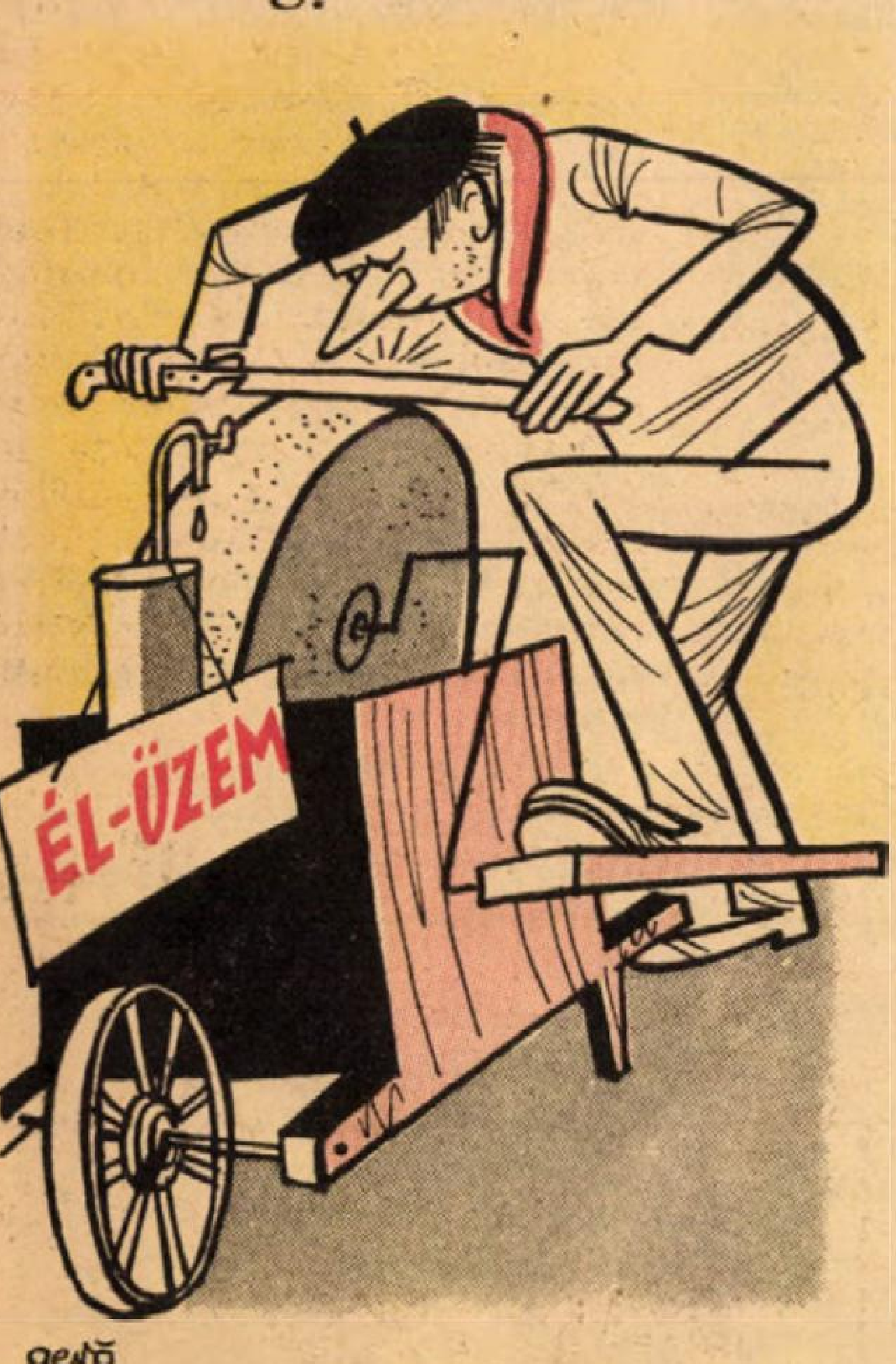
Gajdos László

Dél-amerikai páternoszter

Kaján Tibor rajza

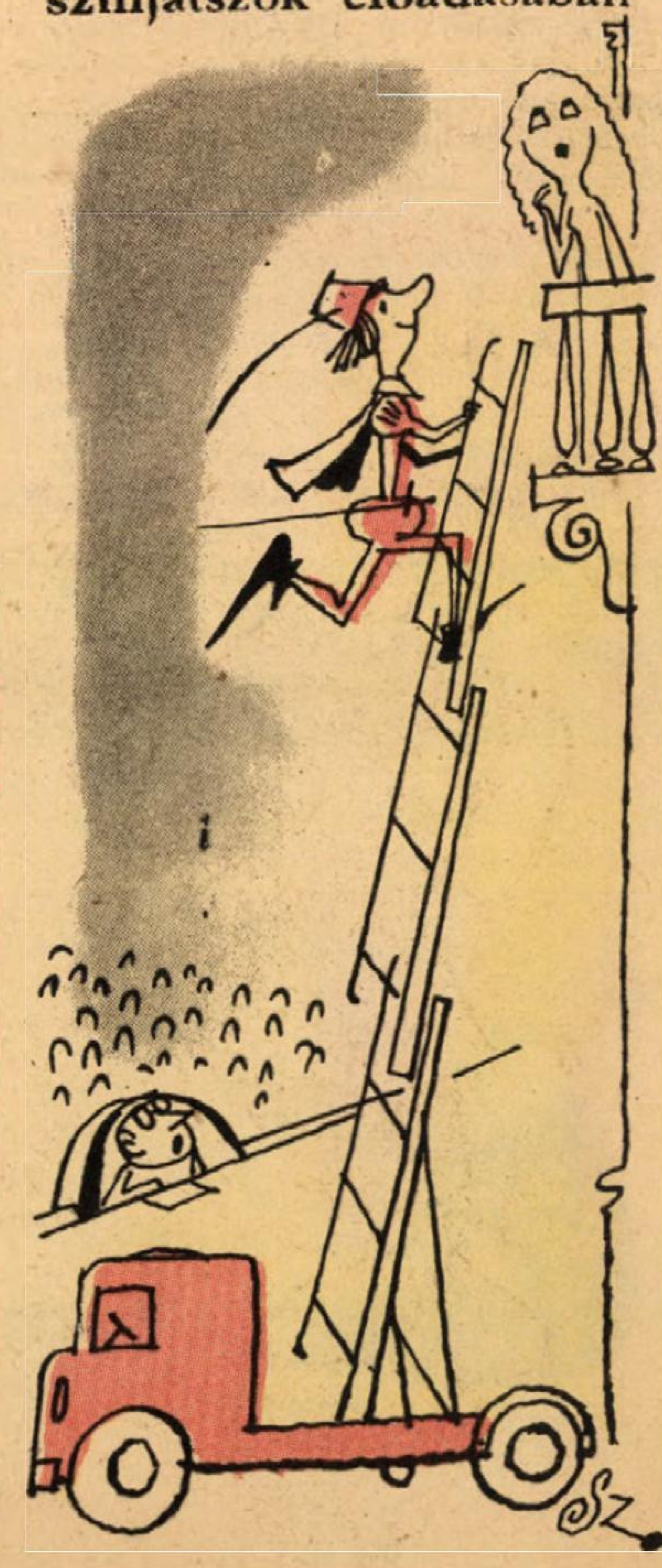
Nagyzási hóbort

Egy kis kikapcsolódás

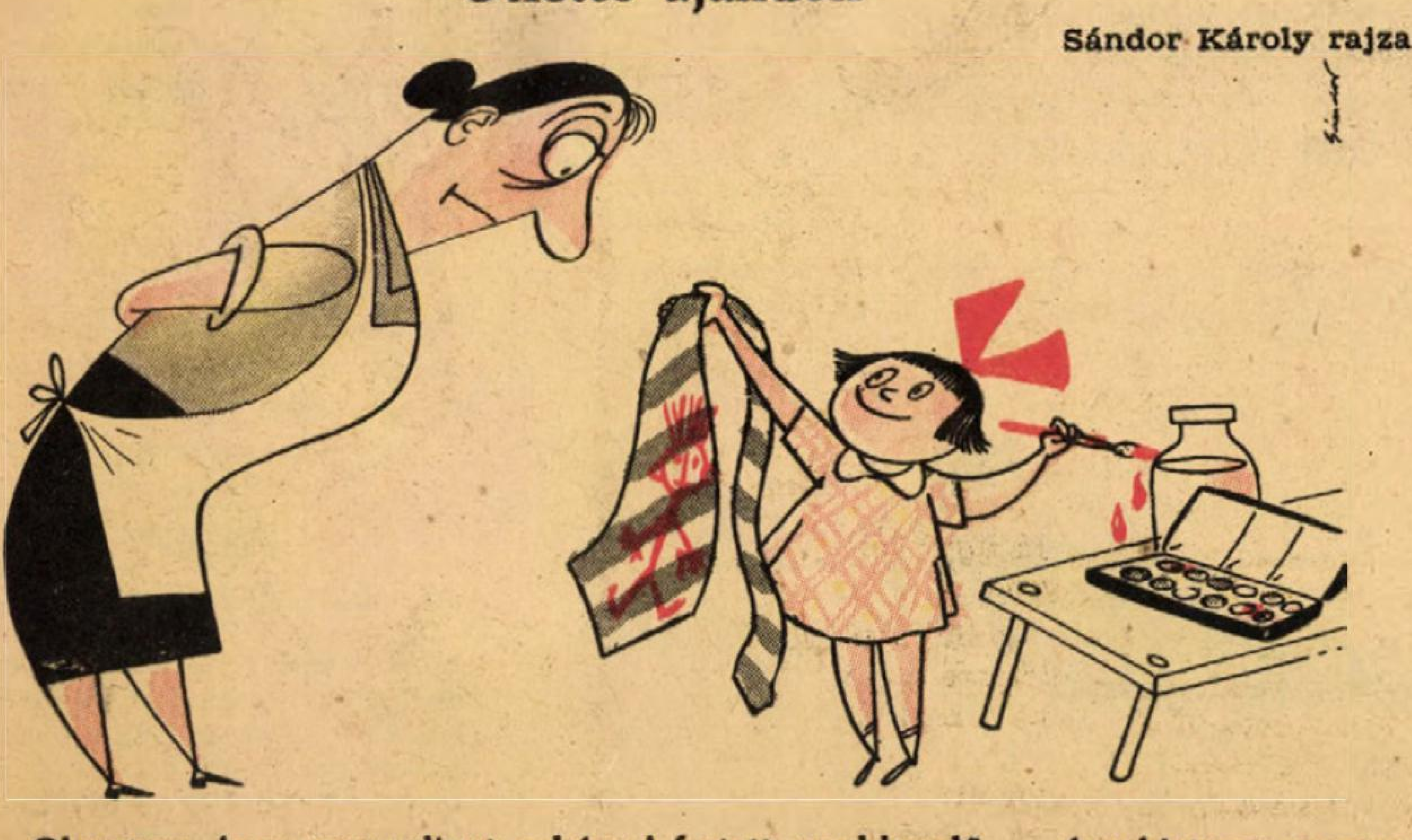
A csikágói rendőrfőnök felfüggesztette állásából Anthony De Grazio rendőrhadnagyot, mivel néhány hétig együtt szórakozott Angliában a legveszedelmesebb csikágói gengszterrel, Tony Accardóval. A hadnagy védekezése: „Szabadságon voltam...”

Romeó és Júlia a tűzoltó-színjátszók előadásában

Ötletes ajándék

Sándor Károly rajza

– Olvastam, hogy nagy divat a kézzel festett nyakkendő... Apu biztosan nagyon fog örülni neki!...

Cipőnyúzó utca

A Rákospatak utcának azt a részét, amelyik a Kassai utca és a Szőnyi út között terül el, mi, zuglói őslakók, cipőnyúzó utcának neveztük el. Ez az alig háromszáz méteres senki földje, még a legeldugottabb alföldi tanyának is szégyenére válnék. Valóságos sártenger! Ezt a sártengert tapossa nap mint nap az a néhány száz ember, aki munkába menet, ez úton próbálja megközelíteni

az Erzsébet királyné úti villamosjáratot.

A XIV. kerületi Tanács néhány évvel ezelőtt így oldotta meg ennek a senki földjének a járhatóságát: mikor az őszi idő beállt, ledobatott oda egy pár kocsi salakot, amit ezen az útszakaszon egy méteres szélességben elszórtak. Ez a rövidtávú salakteríték volt az egyetlen olyan összekötőút, ahol, ha nem is száraz lábbal, de legalább száraz tenyérrel elérhetővé vált álmaink otthona, meg a 67-es villamos. Néhány év óta azonban – nem tudni, mi okból – megfeledkeznek rólunk a Tanácsnál. Sajnos, ennek a feledékenységnek a mi cipőnk issza meg a levét. Hiába sürgetjük lakógyűléseken, tanácsbeszámolókon a salakozást már évek óta, a Tanács illetékesei még csak a fülük botját sem mozgatják. Nem vagyunk mi nagyigényűek, nem kívánjuk, hogy márványkővel rakassák ki dűlőúttá züllesztett patakmenti utunkat, de azt a kis salakot, amit a XIV. kerületi Tanács minden esztendőben a lábunk alá szokott szórni, az idén is elvárjuk!

(bernáth)

Le a bürokráciával!

Italbolt és vidéke

A Váci út és a Csanádi utca sarkán, hosszú évekig egy kimustrált talponálló terült el, ahol vágni lehetett a füstöt meg a részegeket.

Még a jó múltkor – amikor az újság is megírta, hogy ezután kulturáltabb lesz ám a szeszkereskedelem, legalább a főútvonalakon –, szóval akkor ezt a talponállót is átképezték takaros kisvendéglővé, mondván: – erre fáj a dolgozók foga.

Minap, hogy arra poroszkálok, hát látom; rehabilitálták a talponállót, csak most öt méterrel idébb, a Sörkert tövében díszeleg, s kulturálatlanabb, mint valaha.

Már előre pirulok, hogy milyen nagy blamázs lesz, ha véletlenül betéved oda egy jóízlésű külföldi – vagy belföldi . . .

D. F.

Profil

Hosszú ideig töprengtem azon, hová forduljak alábbi panaszommal. Végül is úgy döntöttem, hogy ez a Ludas Matyi profiljába tartozik. Ugyanis a profil kérdéséről van szó.

Néhány héttel ezelőtt egy fatalpas tintatartót akartam vásárolni. A Papír- és Írószer Boltban azt mondották, hogy fatalpuk van, de üveg nincs hozzá: azt nem ők árulják, hanem az üvegbolt. Javasolták: mielőtt megvenném a fatalpat, nézzem meg az üvegboltban, van-e hozzá üveg, nehogy felesleges alkatrészeim legyenek. Megköszöntem az előzékenységet és elmentem az üvegboltba. Itt is kaptam nagyon kedves tanácsot: menjek vissza a papírboltba, nézzem meg, hogy négyszögletű vagy kerek üveghez való fatalp van-e, mert nekik most csak négyszögletes üvegük van. Visszamentem. Mivel azonban a papírboltban csak kerek üveghez való fatartó volt, így a két üzletvezető előzékenysége ellenére tintatartó nélkül tértem haza. Nem lehetne ezt az egymáshoz tartozó kétféleséget egy helyre profilírozni? – kérdi

Kálnoki László
Kecskemét, Rákóczi u. 21.

Mikor fűzik a Larssenpallót?

Naponta többször is elmegyek a Rákóczi út és Miksa utca sarkán folyó építkezés mellett. Ugyanis, arra lakom. A nagy telket, amelyen nyilván egy nagy ház építkezése folyik, palánk rekeszti el, a Rákóczi úti oldalon. A palánkon plakátok és hirdetések tömege tarkállik A napokban, a deszkapalánk Miksa utcai végében, egy táblát pillantottam meg, amely eddig elkerülte a figyelmemet. A táblán, feltűnő nagy betűkkel, ez olvasható:

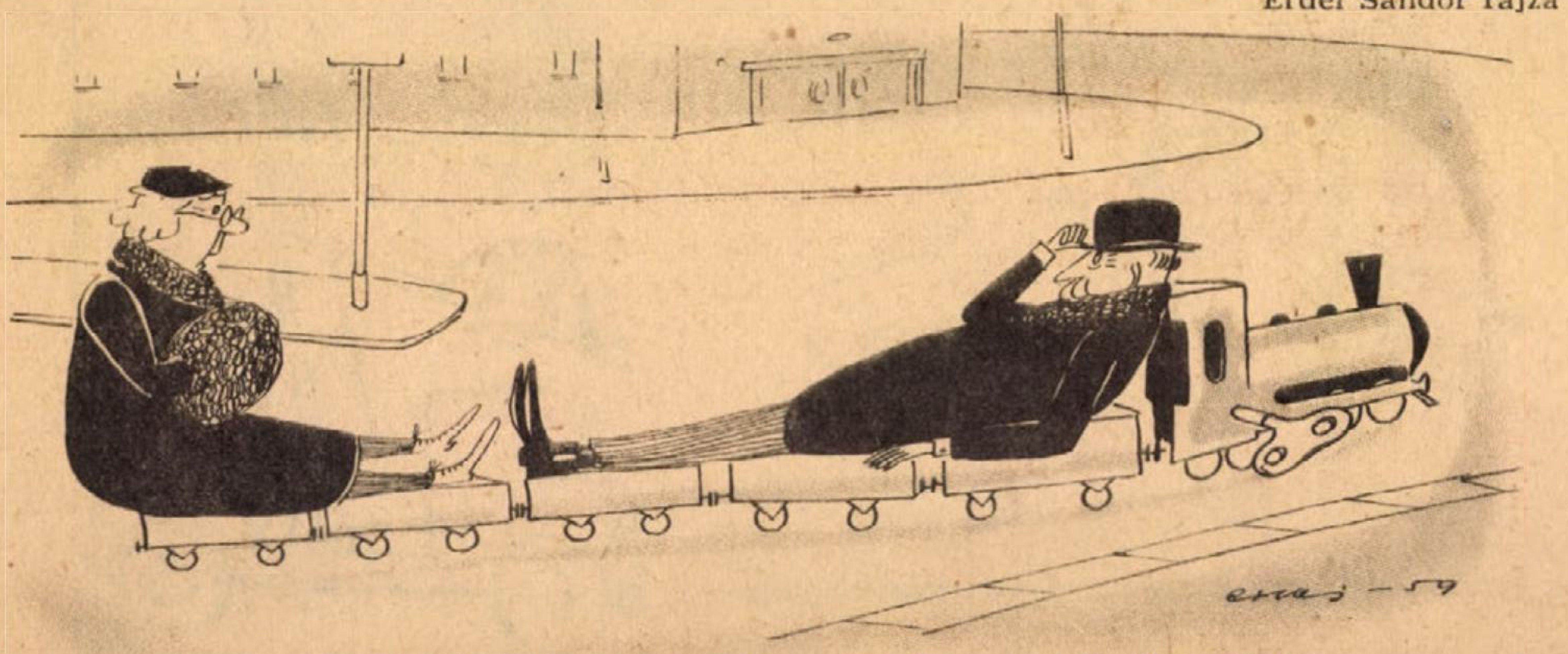
A Larssenpallók fűzésekor a járdán megállni veszélyes és tilos!

Nem vagyok gyáva ember, de bevallom, hogy meghűlt a vér az ereimben. Jóisten! Hányszor mentem én erre naponta, és hányszor álltam meg, hogy a plakátokat böngésszem. vagy csupán azért, hogy megforduljak egy-egy csinosabb nő után . . . Ki gondolta volna, hogy mindannyiszor az életemet kockáztattam, mert ki tudja, mikor esik a fejemre egy ilyen Larssen és akkor kész, vége, és már csak az a kérdés, melyik szerv tekint saját halottjának . . . Azóta elkerülöm, a veszélyes utcasarkot és csak messziről nézem irtózattal gyanútlan embertársaimat, akik megállnak ott a járdán, nem is sejtve, hogy mikor fűzik a Larssenpallót és meddig tart az élet.

(g.)

Karácsony esti közlekedés

Erdei Sándor rajza

– Na, még háromszor felhúzod, papa és az unokáinknál vagyunk!

Csodálatos történetnek

neveztem el ezt a kis históriát, amit ezennel átnyújtok a Ludas Matyinak.

Bementem egy közismert FEDOSZ-üzletbe (fehérnemű szövetkezet) és megkérdeztem: 120 centiméter széles anyagból hány méter szükséges rövidujjú ing készítésére. „Két méter húsz" – mondották. Mint óvatos ember, egy másik üzletben is érdeklődtem, ugyanazt a választ kaptam.

Hivatalomhoz legközelebb eső FEDOSZ-ban, a Kígyó utcában végre kikötöttem. Ott két és fél méter anyagot kértek ugyan, de megígérték, kihozzák 220-ból is. Ekkor rügyeztek a fák, csicseregtek a madarak, egyszóval tavasszal történt. Hathetes terminust ígértek az elkészítésére. Hat hét múlva közölték velem: még nem dőlt el a kérdés, kifutja, vagy nem futja ki az anyagból, nézzek be újabb négy hét múlva. Ebben az időpontban hivatalos kiküldetésben külföldön tartózkodtam, a

feleségem ment el a randevúra.

– Nem találjuk az anyagot, – közölték kedélyesen. – Tessék tíz-tizennégy nap múlva befáradni.

A feleségem befáradt. Ekkor meglepetésszerűen jelentették, nem futja az anyagból, hozzon még harminc centimétert.

Visszaérkeztem két hónapos utamról, sárgulni kezdtek a falevelek, beköszöntött az ősz. Újból hónom alá kaptam a Kígyó utcai boltból visszakapott anyagomat és elvittem a FEDOSZ Kossuth Lajos utcai fiókjába. És most jön a csoda. Itt, tehát pár száz lépésnyire a Kígyó utcai aranyos fióktól, elegendőnek találták a két méter húsz centit, sőt még pótgallért is ígértek. Betartották a három hetes terminust és karácsony hónapjában a 24 007/8048. számú számla tanúsága szerint az ing elkészült.

Remélem, ezt a pár sort több FEDOSZ-fiókvezető elolvassa. Akinek nem inge, ne vegye magára.

Pusztaszeri József
VIII., Stáhly u. 2.

Ludas Matyi postájából

„A makacs asztali" címen megjelent bírálatuk jogos. Több hasonló panasz hangzott el. Utasítottam az illetékes üzemet a finomabb sóőrlésre, valamint a minőségellenőrzés megszigorítására.

Belker. Min. Élelmiszer Főig.
Göttler Gábor oszt. vez.

Osztálytársak

Két középkorú, kövérkés, kopaszodó férfi haladt el egymás mellett a Rákóczi úton, de mindkettő megtorpant, félszemmel a másikra pillantott majd a szemüveges megállt és megszólalt:

– Bocsánat, nem Kacsmarek?

– De igen. Szevasz, Tarnai! De rég nem láttalak!

– Szevasz, Kacsa! Jól meghíztál!

– Nahát, a Tari! Te is megdagadtál, de én mindjárt megismertelek.

– Én is! Mondtam, kutya legyek, ha ez nem a Kacsa.

– Különben Kosári vagyok már, de a Kacsa maradhat.

– Hogy elment az idő, barátom! Emlékszem, amikor...

Már együtt ballagtak, miközben egymás szavába vágva beszéltek.

– Kivel szoktál találkozni a fiúk közül?

– Nemigen szoktam... Várj csak, a napokban összeakadtam a Sulteisszal.

– Mit csinál a Suli? Orvos?

– Nem, kimaradt az egyetemről, dobos a Pampam-együttesben. És te kiről tudsz?

– Kiről is?... Azt tudod, hogy a Barkóczot kivégezték Nikaraguában? Részt vett valami lázadásban.

– Ezt hallottam, a Sámli mondta, a múltkor találkoztam vele.

– Mi van a Sámlival?

– Most vált el harmadszor.

– Igen? És azt tudod, hogy az Aszódinak gyöngyhalászati vállalata van Japánban?

– Tényleg? És a Weisz?

– Bálnavadász.

– Ne mondd! Hallottam különben, hogy az Ackermann pásztor Ausztráliában, de nem tudja megszokni a klímát.

– És a Moraveczki?

– Úgy tudom, Spanyolországban él és fallangista.

– Mindig nagy stréber volt. Azt hallottad, hogy a Müller traktorista volt a Fuchs-expedícióban? Az öccsösének küldött lapot a Délisarkról.

– És a Csantavéri? Igaz, hogy berepülő?

– Én úgy hallottam, hogy kibernetikus.

– Lehet. Szegény Reitingert agyonlőtték, azt tudod?

– Hol?

– Csikágóban. Egy főgengszter testőre volt. A főnökével együtt nyírták ki.

– Szegény Reti mindig peches srác volt. Ha nem készült, biztosan kihívták felelni. Különösen a Kopasz pikkelt rá.

– Ja igaz, találkoztam a Babossal, titkár az Űrhajózási Bizottságban. Megígérte, hogy majd ír a Holdról.

– Hát alaposan szétszéledtünk, ki erre, ki arra. De magunkról még nem is beszéltünk. Veled mi van?

A kérdezett hirtelen felélénkült.

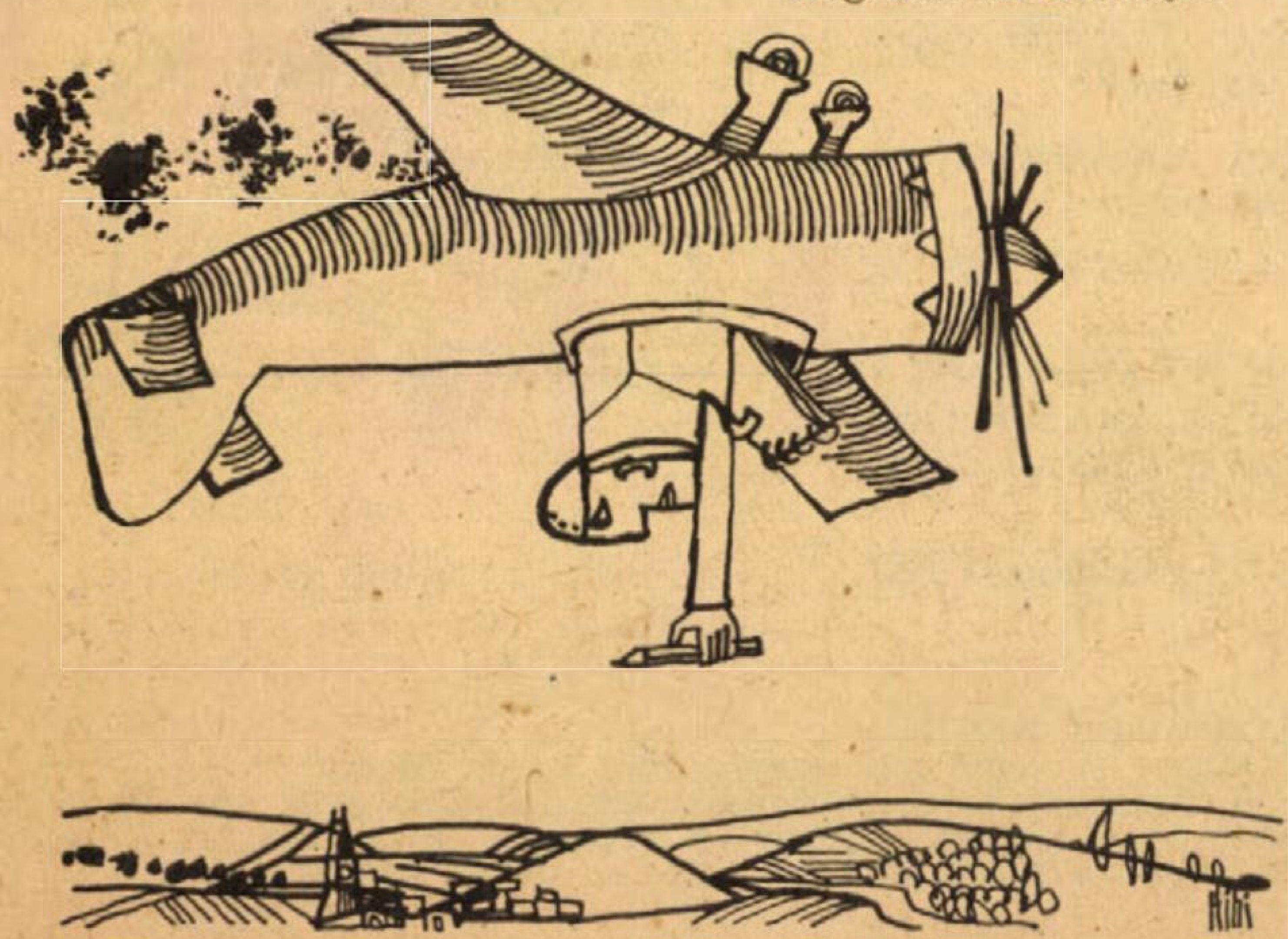
– Velem? Most vagyok éppen egy nagy haccacáré kellős közepén. Ilyet még nem hallottál, komám. Gyere, üljünk be valahova egy duplára, mindent elmesélek. Csudára áll a bál. A Szőnyegszövő kátéesznél vagyok könyvelő. Egy belég körül tört ki a botrány. Megkifogásolták. Majd éppen a Bircsákiné hagy ki ilyet. Persze ismerni kellene a Bircsákinét...

Töviről hegyire mindent elmesélt, majd utána a másik mondta el, hogy milyen rendkívüli események zajlanak körülötte.

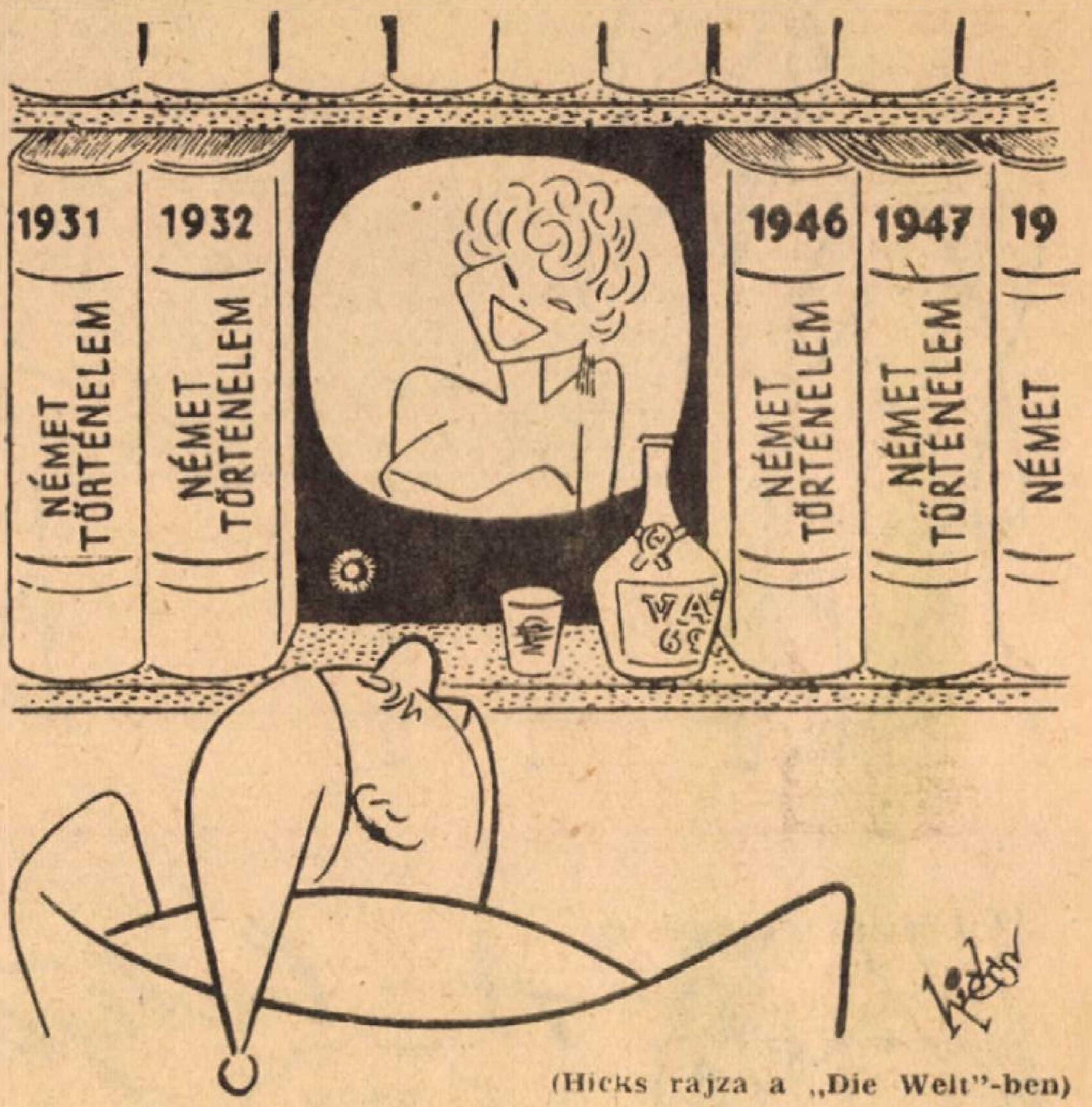
Feleki László

Munkában a térképrajzoló

Hegedűs István rajza

Hiányos könyvespolc Nyugat-Németországban

(Hicks rajza a „Die Welt"-ben)

Jobb későn, mint soha

Várnai György rajza

Filmkritika

Jó volt az eleje, úgy ám,
sok reményre adott okot!
De a szereplők névsora után
Egy kissé ellaposodott.

Szerződés

A szinigazgató és az író szerződést kötöttek.
Utóbbi előleget kapott, ne vetkőzzön pőrére,
míg megírja a darabot, miből más nincs, mint az ötlet:
majd koccintottak. Ittak előre a néző bőrére.

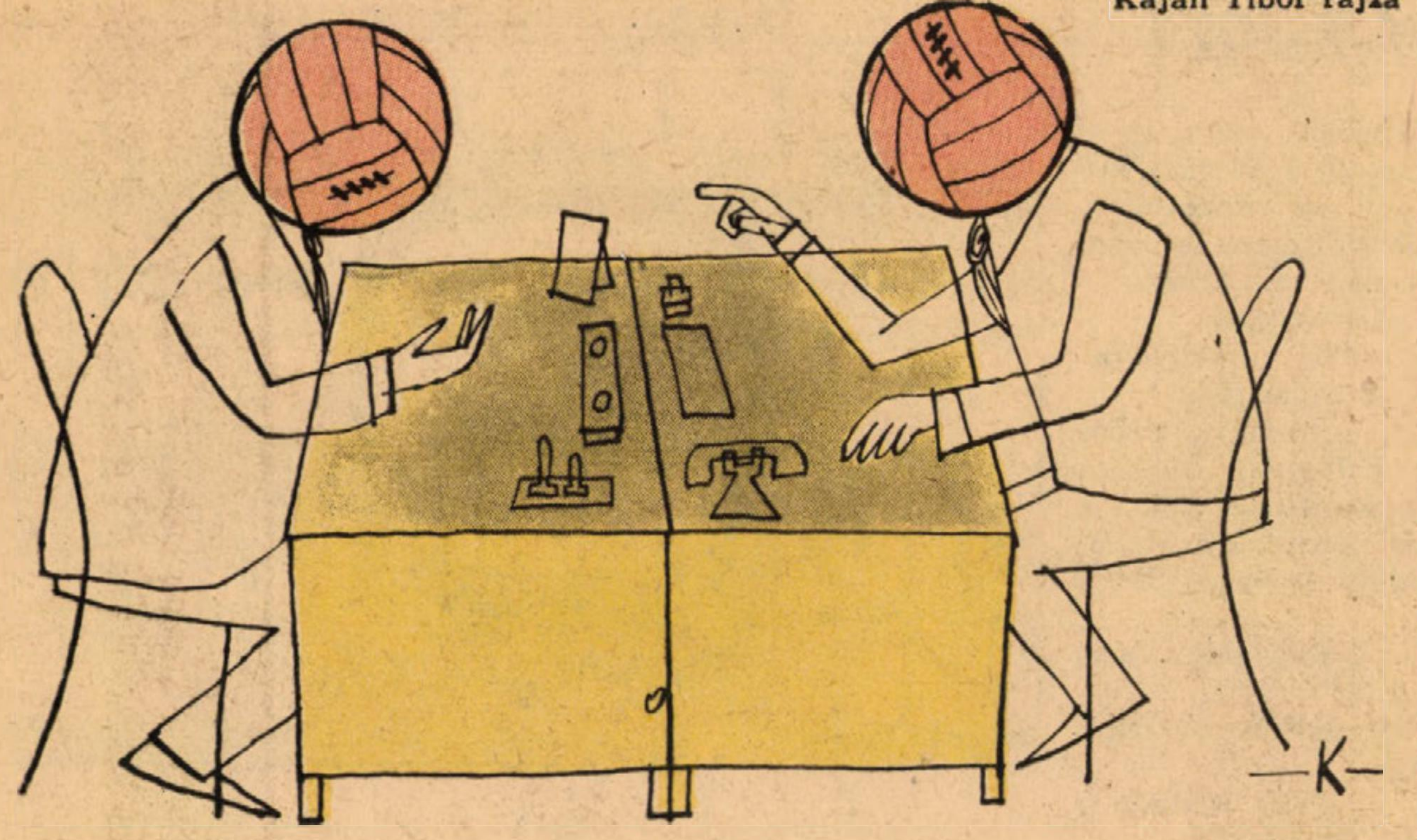
Egy író felháborodása

Nem adják elő drámámat,
aszongyák rája: bárgyú.
Följelentem a színházat,
hisz' mai s munkás tárgyú!

Dunai Ferenc

Hétfő reggel a hivatalban

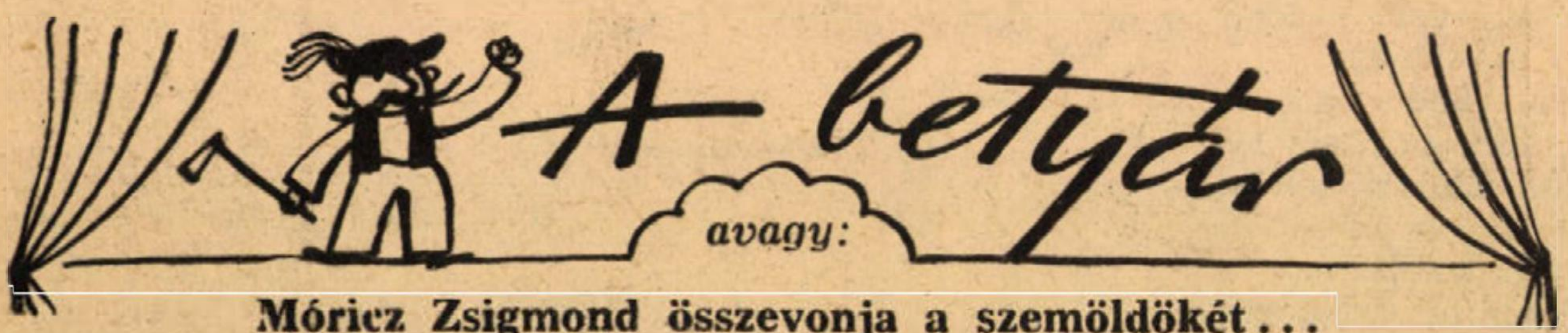
Kaján Tibor rajza

Az utolsó mohikán

– Hogy én elássam a csatabárdot? Soha!

Móricz Zsigmond összevonja a szemöldökét...

ELSŐ FELVONÁS:

Szörnyű Jóska (panyókára vetett betyár romantikával beront az úri kastélyba): Ide az értéktöbblettel! És miért nem ültetnek asztalhoz?

Dea grófnő: Szívesen látom egy deára.

Szörnyű Jóska (beleszeret): Nem vagyok én betörő! A pénz nálam csupán kiindulópontjához tér vissza. A pénz nem egyéb, mint magának az értéknek általános létezési módja. Az anyjuk istenét a sok gazdag emberének!

Dea: Mondja csak, rabló úr, de szépen, epikusan mondja, hogy meggyőzzön!

Szörnyű Jóska: Szegény ember vízzel főz. Szegény embernek szegény a sora. A szegénység nem szégyen. Szegény emberből még főhős is lehet!

Dea (megnyílik a perspektívája): Nem is olyan szörnyű ez a Jóska. Adok neki egy pofontot, hogy lássa meg bennem a nőt.

MÁSODIK FELVONÁS:

(Szörnyű Jóska minden nyomorúsággal berendezett otthona.)

Szörnyű Mama (a fiától hetenként postán kapott jelentős összeget éppen nyomorúságra költi): Gyertek enni szemes kukoricát!

Szörnyű Papa (be): Éppen csak kitöröm a fogaimat ezzel a kukoricával, és már megyek is!

Frankenstein (be): Én is a szegénység miatt vagyok ilyen csúnya. *(Letekszik a kemencepadkára.)*

Templom Egere (be): Adjatok egy szem kukoricát! *(A háttérben rágcsál.)*

Szörnyű Jóska (be): Megjöttem. Ezt a tarisznyát ide akasztom a szegre, de hozzá ne nyúljanak, mert benne van a becsületes úton rabolt harmincezer koronám.

Csendőr (be): Mi az a tarisznya ott, azon a feltűnő helyen ott la, a szegre akasztva?

Szörnyű Jóska: Az a dramaturgiai feszültség. Attul döglik a néző!

(A színpad előtere átalakul történelmi háttérré.)

Jelszó (be): A föld azé, aki megműveli!

Szörnyű Jóska (be): Élére állok a tüntetésnek, ami úgyis logikus, mert a csendőrség körözte! *(Letartóztatja magát.)*

HARMADIK FELVONÁS:

Vizsgálóbíró (be): Sehol sem találom a darab szerkezetét. Hogy lehet ezt folytatni?

Dea grófnő (be): Bejöttem, hogy megmondjam, kimegyek a kertbe, szedek egy csokor migrént. *(Kimegy.)*

Szörnyű Jóska (szegényparaszti egyszerűséggel jő a kertbe, kalapját forgatja): Amerikába megyek. Jöjjön velem Amerikába.

Dea: Meneküljön, mert mindjárt aforizmákat fogok magamról mondani.

Szörnyű Jóska (megy): Jó lettél volna nekem szeminárium-vezetőnek!

(Színváltozás: Magyarok kimenetele című körkép a Duna-parton.)

Egy Magyar: Búg a hajókürt! Indulás Amerikába!

Szörnyű Jóska (feláll és megcsókolja a forgószínpadot): Emberek, sose felejtsük el ezt a helyet. Ez ápol s eltakar! *(Függöny eltakarja.)*

Somogyi Pál

Pécsre érkezett a Duna vize

– Parancsoljon, vendég úr...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 59.6377 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.